

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İLÄVELİ

Nasrettin Hoca

SAYISI

Akhalak

— Bilenler bilmeyenlere
öğretsinsin!..

Semih Balıoğlu

üç ömürlü lâstik

UNIROYAL, denemiş, çok üstün kaliteli, diğerlerinden apayrı bir lâstikdir. UNIROYAL lâstikleri ağır yüke, uzun yola ve darbelere karşı son derece mukavimdir. Gövde yapısı takviyelidir. Çok uzun ömürlüdür. Birkaç defa sırt geçirilebildiği için şoförler arasında UNIROYAL-lere "Üç ömürlü lâstik" denilmektedir. İhtiyacınız olduğu zaman UNIROYAL lâstiğinden şaşmayınız.

üç
ömürlü
lâstik

(Manajans : 1789 — 114)

NASRETTİN HOCA'YI ANMAK

NASRETTİN HOCA ölmez. Bir keresinde:

— Ben öldüm... deyip ölmeye karar vermiştir, ama cenazesini taşıyan cemaatin bir yol kavşağında:

— Mezarlığa hangi yoldan gidelim? diye tartışmaya başlaması üzerine dayanmamış, tabutun kapağını kaldırarak:

— Yahu kavga etmeyin!... Ben sağlığında şu yoldan giderdim... diye ahaliye yol göstermiştir.

Aradan yüzlerce yıl geçse de, beyaz sakalı, güleç yüzü, cin gözleriyle çevrenizde görebilirsiniz onu... Kimi zaman bir öğretmendir o... Bakarsınız durup dururken Millî Eğitim Bakanının hışmına uğrayıp kış mevsimi ortasında çoluk çocuğuyla sürül-müştür. Kendisine sorarsanız:

— Hayrola ne oldu böyle? diye...

Cevap verir:

— Fincancı katırlarını ürküt-tük de ondan geldi başımıza bu iş...

Kimi zaman eski Demokrat Parti erkânının «Bizim ev» inde görürsünüz onu... Eski Cumhur-başkanı, bakanlar, milletvekilleri ortalıkta dolaşırken birisi sor-sa:

— Eski ayları ne yaparlar Ho-ca?

İki parmağını makas gibi ya-pıp cınatarak konuşur:

— Kırparlar, kırparlar, yıldız yaparlar.

Kimi zaman Amerikan yardı-mına burun kıvrıran solcularımız gibidir. Hatırlarsanız vakti za-

manında Hoca'ya sokakta biri yaklaşıp bir altın uzatmış:

— Hoca şunu bozar mısın?

Almış altına bakmış Hoca:

— Bu altın eksik...

— Eksik olduğu kadar boz...

— Bu altın o kadar eksik ki ben onu bozmaya kalktım mı se-nin bana üste para vermen ge-rekir.

Kimi zaman mezhebi geniş ko-ca gibidir:

— Yahu senin hanımı çok ge-ziyor...

— Sanınam, çok gezse bize de uğrardı.

Kimi zaman Parlâmentoya çen-gel atan politikacılar gibidir: Si-yaset minberinde vaaz verir:

— Kadınların zinhar boyanma-sı caiz değildir.

— Ama üstad, sizin hanım da boyanıyor...

— Yakışır haspaya...

Kimi zaman Hoca'mız ileri gö-rüşlü devlet adamlarımıza ben-zer, kendisine deve gösterip:

— Bu nedir? diye sorulunca...

— Ya camidir, ya hamamdır... diye cevap verir.

Kimi zaman da bir ihtilâlcî o-lup çıkar:

— Hocam dünyanın altı üstüne gelecek...

— Gelsin, belki altı üstünden iyidir.

Günlük yaşantılarımız arasın-da Nasrettin Hoca'yı her dakika görmemek, bulmamak mümkün mü?... Hele «ileri gidiyorum» de-yip gerileyen, «Batılılaşıyorum» deyip Doğululaşan bizim gibiler için Nasrettin Hoca'nın eşeğe ters binmesi bıkâyesinden uygun fıkra mı var! Öyle insanlar ki eşeğe binip yüzümüzü Batıya çe-virmişiz, ama merkep Doğu'ya gidiyor. Biz de durmadan konu-şuyoruz:

— Medeniyete doğru ilerliyo-ruz... diye.

Bazan da Nasrettin Hoca'yı İs-met Paşa kılığında görürüz, elin-deki ciğeri acemi çaylağa kaptır

mış, ama çaylak gökte kanatları-nı çırparken aşağıdan bağıyor: — Nasıl pişirileceğini bilmez-sin ki, tarifnamesi bende...

En küçüğümüzden en büyüğü-müze, en yaşlımızdan en genci-mize kadar Nasrettin Hoca'yla birlikte yaşarız biz... Akrobamız gibidir o... Bazan evlât, bazan amca, bazan dayı, bazan birader, bazan kardeş çocuğu... Aileden biridir sanki...

— Yahu gözüm ağrıyor, ne ya-payım? dediniz mi cevabı hazır-dır:

— Vallahi bilmem, benim di-şim ağrıyordu çektiğim.

Ve Nasrettin Hoca, zamanımı-zın yerden bitme vurguncularına da tok sözüyle Hanya'yı Konya'yı anlatır. Salt parasına güvenip toplumda itibar sahibi olduğunu sananlar, Nasrettin Hoca'ya sor-malıdır:

— Bizim insan olarak kıymeti-miz ne kadardır? diye. Hoca her halde:

— Bin beşyüz kâğıt... diyecek-tir.

— Ayol benim yalnız elbisem o kadar eder...

— Eh, biz de yalnız elbiseye kıymet biçtik, gerisi beş para et-mez.

Nasrettin Hoca ölmez... Nas-rettin Hoca için Akşehir'de an-ma töreni düzenlemek güzel bir kadirbilirliktir; jama Hoca'yı an-madan bir gün bile geçirmez ki Türk milleti...

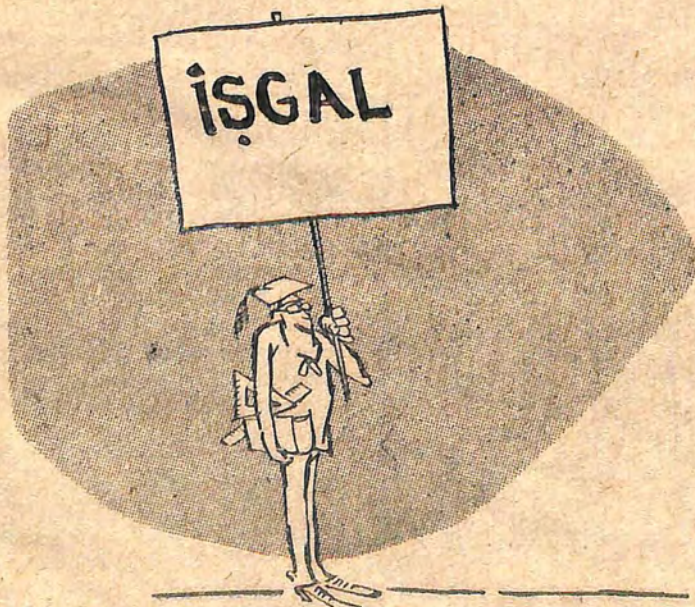
AKBABA

GELECEK SAYIMIZDA:

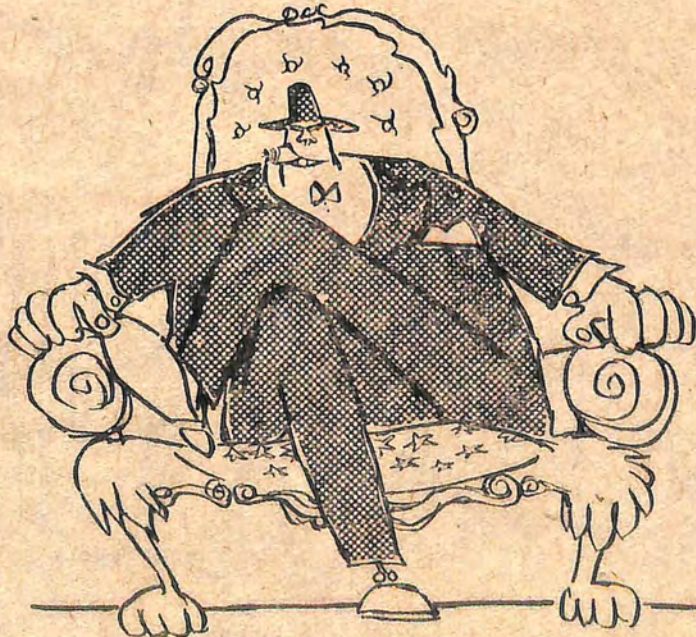
Aziz NESİN kendi sanat rekorunu aşan bir başarı ile imzalı edebiyatımıza yeni bir şaheser kazandırıyor:

Paşadan sanra ne olacak?

GELECEK HAFTA AKBABA'DA

İŞGAL...

FUZULİ İŞGAL!

TAPU Sicil Muhafızlığından emekli Şefkatî bey, Suadiye'de, pazartesi alışverişine çıkmıştı. Kasap Necatî'nin dükkanından içeri girdi:

— Merhaba kazıkçıbaşı, dedi. Nasılsın bakalım, iyi misin?

— Elhamdülillâh Şefkatî abi!.. Lâkin, o kazıkçı lâfını pek anlamadım.

— Yahu be Necatî!... 18 liraya et olur mu Allahını seversen? Mısırçarşısı'nda 8 liraya kol, gerdan veriyorlar.

Necatî, başka müşterisine pirzola hazırlıyordu. Elindeki bıçağı, pirzola kütüğünün kenarındaki oluğa taktıktan sonra, gidip çekmeceyi açtı. Oradan çıkardığı kâğıdı, Şefkatî beye uzatarak:

— Bak, kendin oku, dedi. Faturası 15 lira... Şimdiki zamanda 2 lira ticaretle et satılır mı yâni?... O senin dediğin Mısırçarşısı'nın etini, ağzında takma dış taşıyan adam yiyemez. O etin kıymasından köfte yapsan, o köfteyle lâstik top diye oyun oynanır.

Şefkatî bey kafasını salladı: — Yok yok... İşin aslı öyle değil. Galiba son zamanlarda bu caddeden Belediye geçmiyor.

Necatî gülümsedi: — Geçse ne olacak Şefkatî abi?... Belediye'den şimdiye kadar kim zarar görmüş ki?... Kimsenin etlisine, sütlüsüne karışmaz zavallı.

— Zaten karışmadığı için, biz de o fiyata et yiyoruz. Şuradan 300 gram kıyma tart bakalım.

— Kıyma kolay abi... Yalnız ki, kazıkçı lâfı, çok bir gücüne gitti. Bak, sana harbi bir lâf söyleyeyim. Şu Suriye milleti, et yemeye tövbe etmedikçe, buranın eti yakında 30 lirayı bulacak.

— Canım, anladık kaçakçılığı!..

Ama, kasabın, celebin oyunu yok mu bu işte?

— Yok abi... İnân bana, yok...

— Uzun etme de, tart şuradan 300 gram kıyma...

— Yağlı mı olsun?

— Karnıyarık için...

— Başüstüne abicim.

Necatî, öbür müşterinin pirzolasını sardıktan sonra, çengele asılı sığır budundan küçük bir parça kesip, üçe bölerek makineye attı:

— İki kere mi çekeyim?

— İki kere çek...

Kıymayı, paket yapıp uzattı. Şefkatî bey:

— Borcumuz ne kadar? dedi.

— 510 kuruş eder ama, sen beş lira ver...

— Cömertliğine bin yaşa Necatî!... Sen şu on liradan 510 kuruş al da, hakkın geçmesin.

— Abi, 5 lira yeter.

— Al al... 510 kuruş al...

Necatî, biraz küskün, paranın üstünü verdi. Şefkatî bey, kıymayı, elindeki fileye attı:

— Haydi eyvallah!...

— Güle güle abi... Aklına bir şey gelmesin haaaa...

Adam, dükkândan çıktı. Kasaba enikonu sinirlenmişti. Karnıyarık için patlıcan, domates alması gerekiyordu. Manav Harun'a doğru yürümeye başladı. Nalbur Ziya'nın köşesinde, eski dostlarından, emekli jandarma albayı Haydar beye rastlayınca, yüzü güldü:

— Vay efendim, dedi. Ne bah-tıyarlık, ne şeref!... Sabahı şerfiniz hayırlar olsun beyfendi...

— Allah ömürler versin cânı azizim. O şeref bendenize ait... Nasılsınız bakalım?

— Allaha hamdü senâ ediyorum efendim.

— Nereden teşrif böyle?

— Efendim, refika câriyeniz, sözüm eşikten dışarı, bir karnıyarık yapmak istedi de, kasaba kadar uğradım. Vallahi beyfendi, bu hayat pahalılığında, ne yapacağımızı bilemez olduk artık.

— Çok doğru söylüyorsunuz azizim.

— Nerede görülmüş bu beyfendi?... 17 liradan et aldım. Artık bu iş, bir şekavet haline geldi. Esnaf, iyice gemi azıya aldı. Dağ başındaki eşkiya bile, halkı bu

kadar tâzip etmiyor. Öyle değil mi efendimiz?

— Elbette... Eşkiya ile mücadele, çok daha basit bir iştir beyfendi... Bendeniz, Harbi Umumi-de Suriye cephesinde mülâzım olarak ifayı hizmet etmekteydim. Malûmu âlinizdir, o zamanlar Suriye'de şekavet, almış yürümüştü. Bir kasabadan diğerine selâmetle gitmek dahi mümkün değildi. Silâhlı şakiler sık sık köyleri basıyorlar, ellerine ganimet olarak ne geçirirlerse, hepsini alıp dağlara çekiliyorlardı. Bu işi daha ziyade o havalideki «Dürzüler» yapıyorlardı. Halk, malından ve canından emin olamıyordu.

— Vay kâfirler vay!...

— Evet efendim... Şekavetin böylesine yaygın hale gelmesi üzerine, bizler, yirmişer kişilik birlikler halinde eşkiya takibine çıkmaya başladık. Kimisini pusuya düşürdük. Kimisini kuşatıp silâhlı müsademe ile yakaladık. Bir günde hemen hemen 20-30 tanesini ele geçirirdik.

— Aman ne iyi, ne iyi...

— Sonra efendim, bunların, silâhtan tecridinden sonra, muhafazası da pek basitti.

— Öyle mi efendim?

— Evet beyfendimiz... Biz bu şakilerin muhafazası bakımından, onların dinî inançlarından faydalanırdık. Bilfarz, beş şakiyi yakaladık diyelim. Bunları, bir meydana getirip hepsini bir araya toplardık. Sonra yerden bir taş alıp «Eûzü billâhi mineşşeytânırracım» diyerek bunların etrafına ve toprağın üstüne bu taşla bir çizgi çizerdik. Yâni şakileri yere çizilmiş bir dairenin içine alırdık. Dürzüler, öleceklerini bilseler, bu dairenin dışına çıkamazlar.

— Yaaa, öyle mi efendim?

— Evet... Dinî inançları buna manidir. Ancak biz, tekrar gidip, aynı daireyi bozmak suretiyle, onları çizginin içinden çıkarabiliirdik.

— Çok âlâkabahş bir âdet bu...

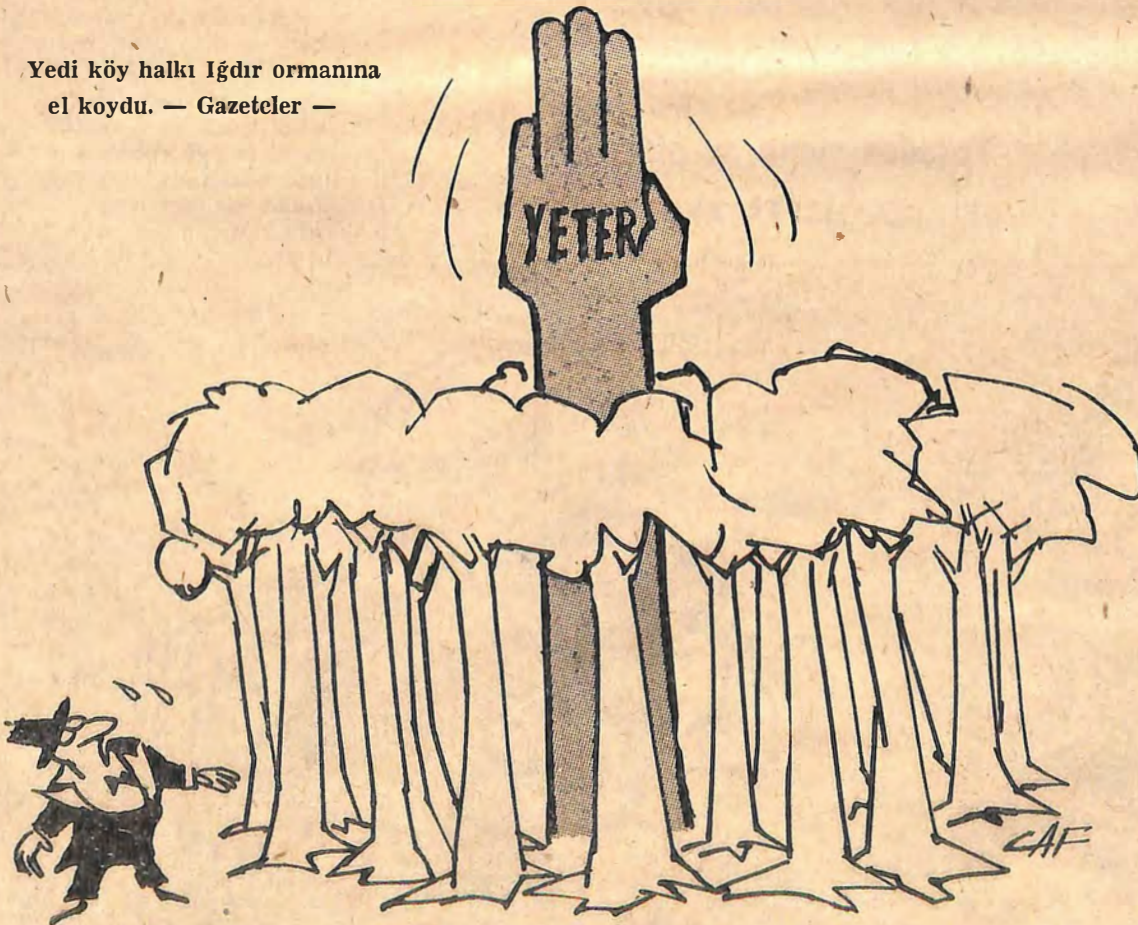
— Evet, öyle... Sonra akşam olunca, bu şakileri, şehrin büyük bir meydanına getirirdik. Bizim gibi eşkiya avına çıkan diğer askeri birlikler de, yakaladıkları şakileri şehre getirirlerdi. Bu defa, şehrin meydanında hepsini toplar, gene bir taşla bunların etrafına «Eûzübillâhi mineşşeytânırracım» diyerek bir daire çizerdik. Yâni efendim, sizin anlayacağımız, bu usulle bir çeşit, büyük açık hava hapishaneleri kurmuştuk. Hem öyle hapishaneler ki, ne nöbetçi ister, ne gardiyan... Bunları, kimsenin beklemesi de zarurî değildir. Biz gündüzleri sadece mahbusların ekmeğini suyunu verirdik. Şehrin meydanında kendi başlarına yaşar, dururlardı. Hasılı kelâm, biz eşkiya ile mücadelenin dahi kolayını bulmuştuk demeye getireceğim efendim...

Şefkatî bey ister istemez güldü:

— Ah beyfendici im, dedi. Çok doğru, çok güzel söylüyorsunuz. Siz, Suriye'nin Dürzüleriyle din yolundan başa çıkabilmişsiniz. Ama gelgelelim eti 18 liradan satan bizim dürüzlerde ne din kalmış, ne iman...

Adnan VELİ

Yedi köy halkı Iğdır ormanına el koydu. — Gazeteler —

Yazısız

HÂŞÂ huzurdan eşeğimizi kaybedip bulmuş olmanın sevinci içindeyiz son günlerde: Geçen yıl taşınırken nakli yapılamayan telefonumuza neden sonra tekrar kavuştuk.

Eh, insan kayıp merkezini bulunca ne yapar? Keyifle üstüne atlayıp koşturur, değil mi? Ben-deniz de vuslattan sonra bir kaç gün her işimi telefonla görmeğe kalkıp durmadan numara çevirdim.

Bir ara rehberin sonundaki sarı sayfalı «Meslekler» kısmına bakmak gerekti. Nedense bunca yıl o bölümü hiç karıştırmamışım. İlk defa açtığım bir numaralı sarı sayfada iri harflerle yazılmış şu müjde çıktı karşıma: «KİM NE SATIYOR?» diye düşünmeyiniz. Sarı sayfalarda kimin ne sattığını kolayca bulabilirsiniz.»

Müjde diyorum, çünkü Türkiye'de kimin ne sattığını oldum olası arpacık kumrusu gibi düşünür dururum ben.

Bunun ne kadar yersiz, gereksiz ve de münasebetsiz bir merak olduğunu bilmez değilim. Hattâ zaman zaman kendimi azarlarım:

— Be adam, ortada satış olduğuna göre demek ki satan da razı, alan da. Sana ne oluyor? Komisyoncu musun, maliye müfettişi misin, nesin? Elâlemin alışverişini düşünüp tasalanacağına kendin de eline bir şeyler geçirip satmağa baksana!

Neyleyim ki bu konuda kendi kafama lâf dinletemiyorum. Bu da bir hastalık zahir. Aklımın kancası o meseleye takılmış bir kere; durup dururken gözümün önünde abuk sabuk sorulara geçit yaptırıyor:

— Şu adam ufacak bir büroda iki daktiloyla oturmaktan başka bir halt etmediğine, görünürde hiçbir alışverişe girişmediğine, açılan listeye bakılırsa onbin

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Geçmiş olmasın!

✱

liranın altında vergi ödediğine, yine de geçen hafta bir kulübün «oyun» salonunda gözünü karpmadan yüz küsur bin lira kaybettiği bilindiğine göre, acaba ne satıyor?

— Üç yıl önce memurluktan ayrılp «serbest çalışmağa» başlayan şu zat şimdi yaptırdığı apartmandan «Size de bir kat verelim» dedi. Acaba kattan başka ne satıyor?

— Şu profesör her halde bilimden başka bir şey üretmez. Ama Londra'da karısıyla birlikte on gün en pahalı otellerden birinde kaldı; aldıkları lüks öteberiye harcadıkları paralarla da neredeyse sterlini devalüasyondan kurtaracaklardı. Hazret ne biçim bilim satıyor acaba?

— Bütün bu satıcılar şu üstüne bastığımız toprağın bereketini, şu göğün mavisini, şu kızın gülcüğünü, şu delikanlının şevkini, şu kadının karnındaki bebegin geleceğini satmakta olmasınlar?

— Bre aman, kime satıyorlar, nerede satıyorlar, ne zaman satıyorlar, nasıl satıyorlar?...

Dedim ya efendim, bozmuşum bir kere bu konuyla. O yüzden, «Kimin ne sattığını sarı sayfalarda kolayca bulabilirsiniz» lâfını görür görmez o sayfalara balıklama daldım.

Ne işler, ne meslekler varmış yahu bizim memlekette! Vatandaşlarımız ekmeklerini yahut pastalarını kazanmak için nelerle uğraşıyorlar...

Bazı iş kollarının adlarını bile yeni duyuyorum: Göncüler, Hızarcılar, Kazmirciler, Kitreciler, Mutaflar, Sepiciler, Torcular falan gibi.

Bir de adlarını kelime olarak bildiğim, ama yine de kulağıma tubaf gelen geçim yolları var: Arıcılar, Barsakçılar, Fıçıcılar, Fıtlıcılar, Havyarcılar, İlikçiler, Kavurucular, Kavaflar, Minareciler, Nargileciler, Paçacılar, Pala-mutçular, Sürekçiler, Yumakçılar, Tüycüler...

Keskince zekâ isteyen işler de az değil: Arsacılık, Artist Ajanlığı, Bezik Salonculuğu, Dans Dershaneciliği, Eğlence Organizatörlüğü, Güzellik Enstitücülüğü, İhtira Beratçılığı, İş Organizatörlüğü, Kreatörlük, Ödünç Para Vericilik, Takasçılık, v.b.

«Siyasi Partiler» fihristte «Meslek Grupları» başlığı altında görünüyor. Aynı başlık altında İllüzyonistler, Sandıkçılar, Koltukçular, Asfaltçı ve Ziftçiler, Havalılar, Haralar, Ahırlar, Arpacılar, Semerciler vesaire sıran sıran.

Bereket versin bir de Koku Gidericiler var.

Bütün bu meslek bolluğunun yanı sıra, aradığım bazı «iş» kollarını da bulamadım. Hani Dızdızcılar? Nerede Goygoycular? Üç Kağıtçıların adı neden yok?

Sonunda sarı sayfalar da geçiremedi benim hastalığımı. Hâlâ aynı meseleyi sayıklayıp duruyorum. Ve için için umuyorum ki bu inaraz saridir de, yurtdaşlarımızın çoğunluğu yakında aynı soruyla bozmağa başlar:

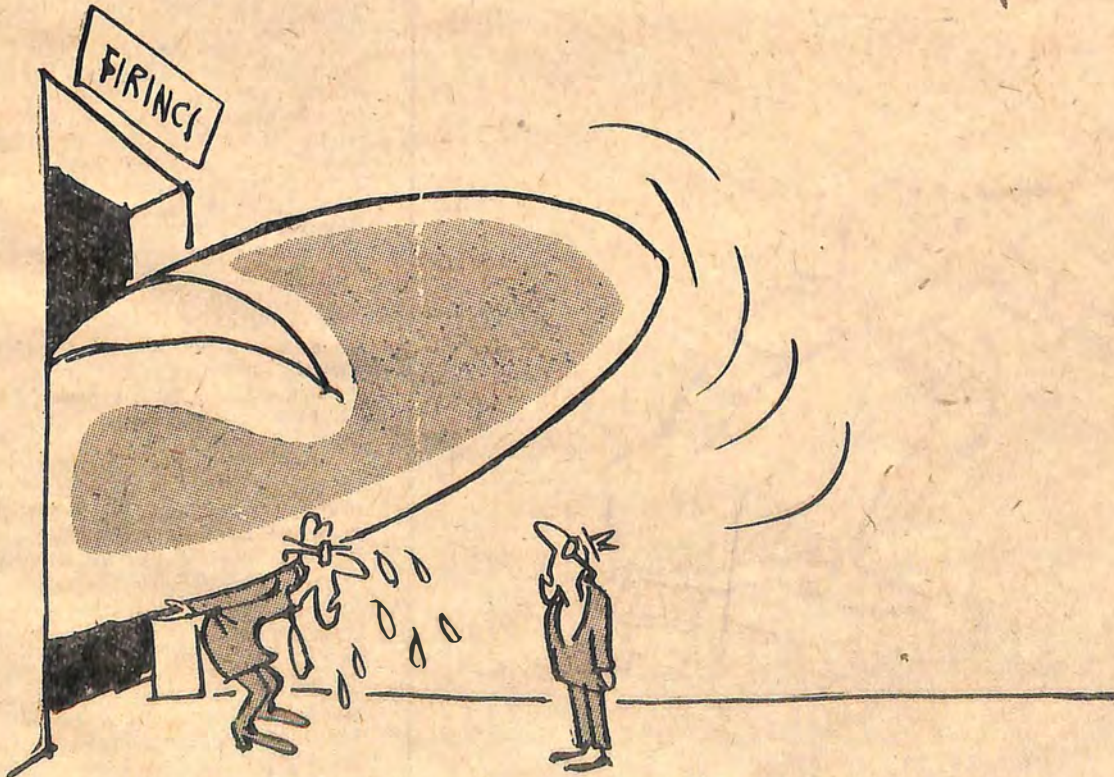
— Kim ne satıyor? Kim ne satıyor? Kim ne satıyor?

Refik ERDURAN

Gün ola, harman ola...

CAF

— Aaah, ah!... Nerede o eksik gramajlı ekmekler!

Yazısız

Boyko

Üniversitenin önündeki yeşil-likler yatıktı yer yer. Oturulmuş- tu üstlerine güneşte. Barbaros'un büstü, başka bir çağın durgun- luğundaydı sakallı... Önden ya- yık, yandan iğne iplik gri yapı- nın üstünde, kaprisli güneş (bu sene o da kaprisliydi), «Hayatta en hakiki mürşit ilimdir» yazısı- nı az parıldatıp, çok söndürüyor- du...

Bir kalabalık vardı Üniversite- nin önünde. Kâğıt külâhlı kızlar, favorili delikanlılar, doğru kal- mış yeşilliği, kaideleriyle yassıl- makla meşguldüler. Kapıda «o- kumaz yazmaz» harflerle «BOY- KOT» yazılıydı, mukavva üzeri- ne!...

İnsan, gençlikten gelen her ha- reketi, sempatiyle karşılamak ist- iyor ve desteklemek... Burada, bütün göynüm desteklediği hal- de, kafam omuz silkiyor, tarz'- dan ötürü... Belki Paris'tekinden hemencecik sonra başlamış oldu- ğundan... Önce başlamış olması- nı isterdim... Seneler senesi ön- ce başlamış olmasını...

Kızlar, sivri-külâh güneşte o- turmağa devam ediyorlardı. De- likanlılar da favori uzatmağa!...

İSTEKLER

Bir kısmı vardı ki isteklerin, ilîge kemiğe kadar haklıydı. Ke- miğe ilîge kadar haklı... Neydi bu çocukların her türlü buna- lım, her türlü yoksulluk, her türlü ilgisizlik içindeki sürünme- si: Yok, hayat değildi bu... Sü- rünmeydi düpedüz...

«Efendim,» diye gürleyenler vardı. «Bizzzz (evet sizzz?), genç- liğimizde yiyecek katık bulamaz- dık da, mum ışığında sandıkların üzerinde çalışırdık!»

Cevabım, iki kuşak önceki bey- leri memnun etmeyecek:

«O şartlarda yetiştiğiniz i- çin böyle felâket-insan oldunuz» diyeceğim... Kompleksli, zalim, sa- dist, anlayışsız, ezme kıvrantısı içinde... Ezildiğiniz için gençken,

yazık!... Sizlere de yazık olmuş!.. Bana sefalet içinde yetişmiş, büyük adam isimleri de sırala- mayın: Varlık içinde yetişsele- di, kimbilir nice daha büyük o- lurlardı!... Onlar her şartta bü- yük olurlardı!...

... Onun'çın, o övdüğünüz şart- larda yetişmiş bir eğitimci, «bü- tün bir sınıfının kızlarının dö- kük saçlarını nasıl doğradığını» lezzetle ve masumiyetle anlatır! (O «altın şelâlelere», veya o fer- man-yazdırın-kara saçlara, nasıl kıyılır?) Böyle bir hareket önün- de ben, «yazık, hiçbir mutluluk ışığı, körpe çağlarının üzerinde gezinmemiş» diye düşünürüm ve yetiştirme görevinde olduğu va- tan evlâtlarına acırım... İsyand- an başka ne yapabilirler?

Üniversiteyi bırakın, bizde bü- tün gençlik bunalım içinde, kıvr- rantı içinde her yönden ve yön- süz: Kim yön vermiş ki?...

Ankara'yı alalım... Ah ah, Pa- ris'teki Sorboncu'lar, bir de bu- radaki şartları yaşasaydınız!... Yaşamazdınız zaten, çünkü yek- ten kabul etmezsiniz!... Bir An- kara Üniversiteli talebe... Erkek veya kız. Sinemaya gitmekten başka, o da o komik bursu mü- saade ederse, ne yapabilir? Zevk- siz vitrinlerin önünde, belediye- nin mahkemeye vermeğe ihmal ettiği pastahanelerin önünde tur- atınaktan başka!... Boş vakitleri- ni nasıl değerlendirebilir?

«Diskotek... Diskotek...» diye kargalanıyorlar, sözümüne büyü-

müşler... Diskotek, kuzum, plâk çalınan yer, dans edilen yer de- ğil midir?...

«Diskoteek... Diskoteek...»

N'apsınlar?... Eğlenceleri, boş vakitlerini doldurmak ne olsun?... Onlara ne hazırladınız, hani o «gençliklerinde katık bulamayan ahbablar»?... (Sonradan buldu- nuz da!...)

Mütevazı isteklerin o kadar haklı yönleri var ki: Kitapların pahalılığı. Ondan sonra efen- diim, sınav kâğıtlarının açıklı- ğı... Nice nice, formüle edilme- miş istek daha...

Amaaaa... Lâtincenin kesilme- sini isterkeem... Ne düşünüyor- lar?... Hiç!

Pompidu, televizyona, talebe hareketinin elebaşlarını davet etti ve zararlı çıktı, entelektüel seviyelerinden ve şuurlarından ö- türü. Ben isterdim ki, Başbakan Süleyman Demirel de, talebenin elebaşlarını davet etsin televiz- yona, ama o alışıģımız, klâsik soruları karşılarında bulmasın- lar... Yunanca filoloji profesörü Suat Sinanoğlu'nu. Lâtince pro- fesörü Samim Sinanoğlu'nu. Pro- fesör Bedreddin Tuncel'i... Baş- bakanlık Müsteşarı Munis Faik Ozansoy'u...

Lâtincenin kesilmesi... Bir pi- yanistin, «Efendim ben sadece sevdiğim parçaları çalmak isti- yorum, ben ekzersiz yapmayaca- ğım» demesi gibi bir şey bu!...

Lâtincenin kesilmesi... İnsan düşüncesinin asıl kaynaklarıyla

bağlantının kesilmesi gibi bir şey bu!...

Kafalarım duruyor Akbaba. Örneğin: Fransız veya İngiliz fi- lolojisinde olanın, lâtinceyle bağ- lantısı kesilirse, Fransızcanın, İngilizcenin esprisini, gramerini, ortografının ruhunu nasıl kav- rar?... Her halde bizimkilerin «seziş» yoluyla, kendilerine has bir metotları var. Abilerinin de seziş yolu vardı, metodu yoktu...

«Ben gecekondu-ilim istiyor- rum» der gibi bir şey bu!...

Farkında değiller, çünkü ufak- ları ancak o kadar genişletil- miş...

Sonraaa... Hocayı dövmek, ge- nel plân neyse, o genel plânın hangi uğrağı, onu da anlamak istemek suç mu ki?... Öfkenin daha verimli, daha taşan, daha şelâleler gibi, sille tokattan da- ha zarif bir yönü yok mudur?... Muhteşem bir öfke yok mudur?... Ben, başka bir dünyanın yaratıcı adaylarının, hareketlerinin de «başka» olmasını istiyorum... Be- nim istek listemde bu da var!... «Cop» onu biliyoruz, «dayak» o- nu biliyoruz, «zorbalık» onu bi- liyoruz, hem de asırlardan beri... Bilmediğimiz zarafetler ist- iyoruz artık.

SENELER ÖNCE

Seneler önce, Ankara Filoloji Enstitüsünde bir Fransız profe- sörü vardı, şimdi hayatta değil... Uzun zaman bizde «okuttuğu» i- çin, bizden fazla «bizden» ol- muştı. Her türlü entrikaya akli su gibi eriyordu.

Bir gün onunla bir çatışmam olmuştı, hiç unutmam... Bir sö- mürgece davranır gibi davranı- yordu... Dekana gitmiş durumu anlatmıştım... Gâvurelinden de yeni dönmüştüm, reaksiyonlarım bilermişti...

Dekanın cevabı, hatırlı bir bo- ğaz temizlemesi oldu evvelâ. Sonra olanca ciddiyetiyle bana:

«Haklısınız ama bir talebe- ye, hocaya karşı hak veremem...» buyurdu!

Hak nosyonu bu kadarıktı... Karşısında çatır çatır çatlasam da bu kadarıktı... Dekanın, bu- lunduğu yapının alnında, istediği kadar «Hayatta en hakiki mürşit ilimdir» diye yazılı ola, güneşin parlatığı altın harflerle!... O, en hakiki mürşitten nasipsizdi... E- ğitimi yatkın değildi nasipsiz ol- mamağa!...

Bizim memlekette bir «oluru- na bırakılmışlık» hali var her alanda! Çok ciddi reformlara gi- rişilmelidir bir an önce... Ki «in- san» yetişel... Kiii... Lâf hamle- sinden başka hamleler yapıla... Kiii... Değer yerini bula... Kiii... Çağdaş uygarlık yarışında o ha- ni kayak yarışında, yarış bittik- ten saatler sonra, menzile varan kayakçımızın durumuna düşmi- yek!... Kiii...

Bu ne lâtinceyi kırparak olur. Ne de hoca döverek...

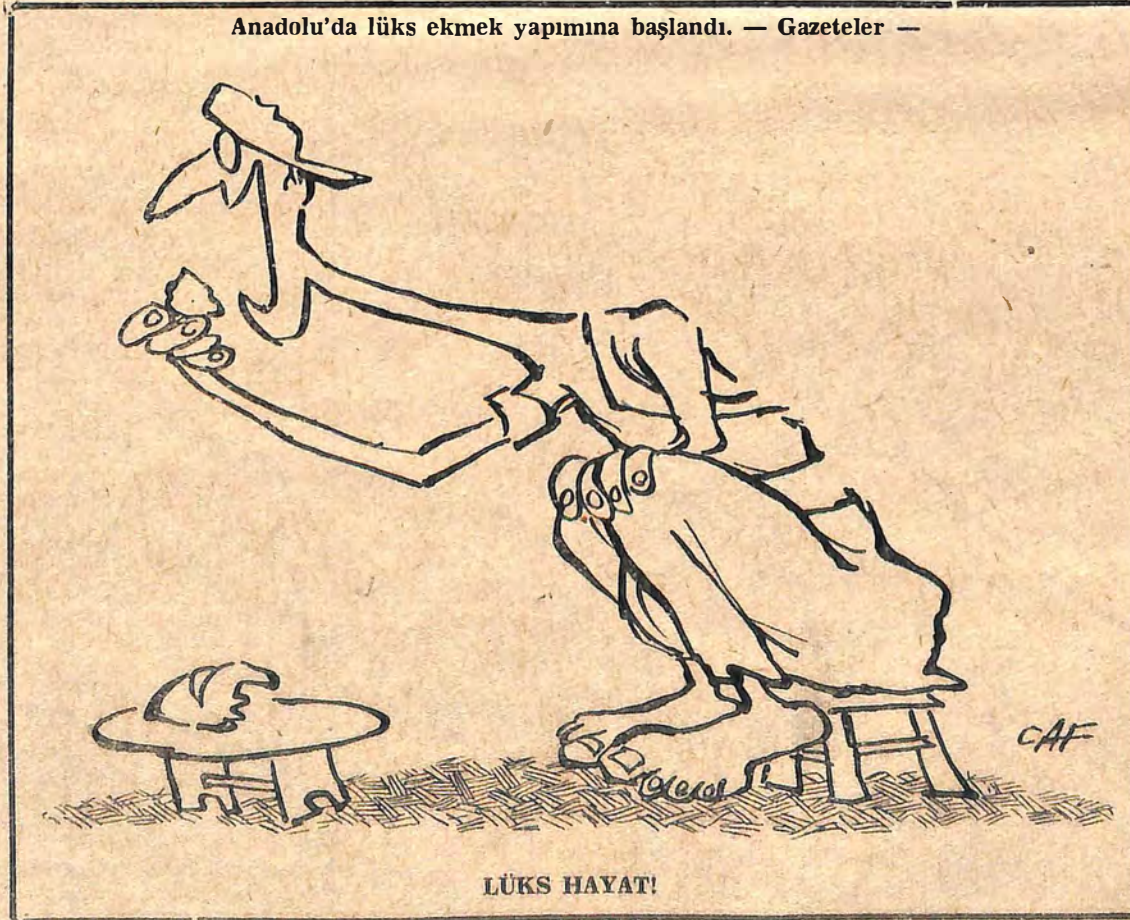
Kimin uyanması gerekiyorsa, uyanın artık ve işe el koysun!...

Üniversitenin önündeki bütün otlar ezikti artık... Her yer çiğ- nenmişti, hayâllerimiz örneği, her yer... Kâğıt külâhlı kızlar, başlarındaki külâhın doğru dur- masından bıkmışlardı, eğmişler- di onları kulaklarının üstüne!...

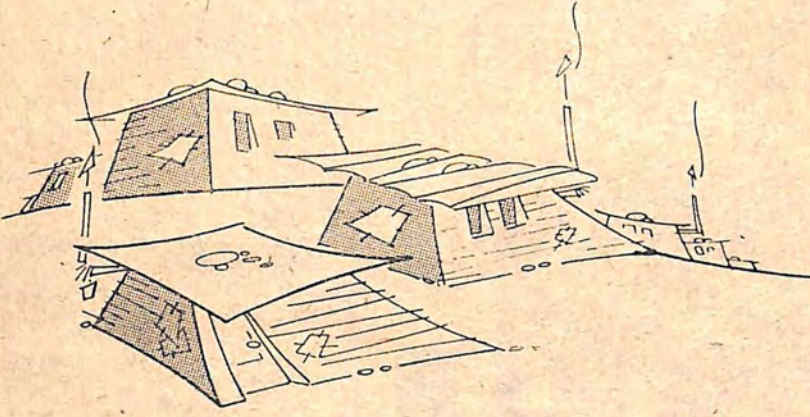
Güneş, yapının alnındaki «Ha- yatta en hakiki mürşit ilimdir» yazısını, gâh parlatıyordu, üzeri- ne vura vura, ama daha fazla ka- rartıyordu üzerinden çekile çeki- le... (O da kaprisliydi, milyonlar- ca sene, bunca karışıklığı aydın- latmaktan bıkmıştı!... Ve bunca idraksizliği!)

Nimet ARZIK

Anadolu'da lüks ekmek yapımına başlandı. — Gazeteler —

LÜKS HAYAT!

KALKINMA!...

GÖRÜLMEMİŞ KALKINMA!...

BEN İstanbul'da doğdum, İstanbul'da büyüdüm. Anem de bir İstanbul çocuğu idi, babam da... Onlar gibi, sonsuz uykuna, ben de bu topraklarda dalmak isterim...

Ama, bu İstanbul, artık benim kırlarında uçurtma uçurduğum, bostanlarında marul yediğim, kıyılarında sandalla gezdiğim, ramazan gecelerinde mahya seyrettiğim çocukluğumun güzel İstanbul'u, şair İstanbul'u değildir.

Bu İstanbul, iskarpinlerimi bozmadan, fesimi kalıplamadan, pantolonumu ütiletmeden, kola-lı gömleğimi giymeden, kravatımı bağlamadan tünele binmediğin, Beyoğlu'na geçmediğin, Tepebaşı bahçesine gitmediğin, Lebon'da oturmadığın, Kohot'da bir içmediğin, Yani'de yemek yemediğin, Gardenbar'da eğlenmediğin İstanbul da değildir.

Benim İstanbul'umda, Beylerbeyi iskelesinden vapura bile protokol sırası ile binilirdi. Benim İstanbul'umda, şimdi anayı, babayı saymayan çocuk, komşuyu bile, tanımadığı yabancı ihtiyarı bile sayardı.

Benim İstanbul'umda, değil olgun başa, olgun yaşa bile saygı gösterilirdi.

Şimdi omuz omuza vermiş beton yığınları ile tıkanan Kızıltoprak, Göztepe, Erenköy köşkleri değil, şehir evleri bile bahçeler içinde idi.

Akşam, iş dönüşü, arkasında entari, elinde çalı, daldan bir şeftali, tarladan bir yeşil biber, bir domates, bir bıyar kesen babamın hayali hâlâ gözlerimin önündedir...

Bilirim, o günleri aramak, insanı en az gülünç eder. Tarihi, sonundan başına doğru yürütebilir miyiz?...

Ama, bir çağdan öbür çağa böylesine hoyrat geçilmez: Güzel, iyi, soylu ne varsa yıkıp çiğneyerek...

1940'ta, sınırları içinde yediyüz ellibin kişi barındıran İstanbul'da bugün iki milyonu aşkın insan yaşıyor... Eğer buna yaşama denirse!

Yirminidört yıl içinde, bu bir buçuk milyon yeni insan nereden geldi?... Kadınlarımız Varna tavuğu olsa, bu kadar az zamanda bu kadar çok yumurtlayamaz!

İşin içyüzü yoktur: Turistik bir eski tarih ve eşsiz bir tabiat bölgesi olan İstanbul, plânsız bir sanayileşmede, en ağır yükü kendi sınırları içine almış ve bozulan şehir - köy dengesinin aklarını da yine kendi çevresine çekmiştir.

Gecekondular, bu arkası kesilmeyen insan akınının sonucu o-

Gecmiş Zamanı **YUSUF**
Olur ki... **ZİYA**
ORTAÇ

Kırkbin köyün bir İstanbulu!

arak alabildiğine genişliyor: Şehrin sağlığını, ekonomisini, düzenini zorlayarak...

Oydan başka kaygusu olmayan hırslı devlet adamlarının göçmen politikası da, iç göçlerin zorluğuna dış göçleri de eklemiş ve gecekondular dâvasına bütün sosyal tehlikeleri ile bir de göçmen mahallelerini yüklemiştir.

Şimdi, elektriği yetmeyen, suyu yetmeyen, yakıtı yetmeyen, taşıtları yetmeyen, sokakları, caddeleri, meydanları, parkları yetmeyen, polisi, belediyesi, hastahanesi, okulu yetmeyen ve idarecilerinin de artık akılları yet-

meyen bir şehrin içinde, Tanrıya sığınmış, yaşıyoruz!

Bu İstanbul kurtulamaz mı?

Eğer kendi yarınlarını kurtarmaktan başka bir şey düşünmeyen iktidar sevdalısı partizanlar, Tanrı gönüllerine biraz insaf, biraz merhamet verir de memleketi düşünürlerse, elbet, elbet, elbet kurtulur.

Birinci iş, devlet, İstanbul'un yarını için ne düşünüyor, bunun aydınlığa çıkmasıdır.

Şehrimizin geleceği, ancak o düşüncenin ışığı altında plânlanabilir.

Eğer belediye kendi yapısında bir koordinasyon sağlar, iş ba-

İdarecilerin yanlış tutumundan Avrupa Güreş Şampiyonasında başarı gösteremedik. — Gazeteler —

İdarecilik hâtrası!

şındaki insanlara —sorumluluk içinde— çalışma ve başarma yetkisi verirse, şehir hizmetlerinde hemen yeni bir canlanmış görürüz.

Belediye, kendi içinde yapacağı bir reform ile işe başlamadıkça, atacağı her adımda tökezleyecektir.

Ondan sonradır ki, Birleşmiş Milletler, Unesco gibi milletler arası kurumlardan, C.I.A.M. gibi meslek kurumlarından her türlü yardım sağlanabilir.

İç kaynakları —hiç kimseyi sızlandıracak kadar zorlamadan— verimlileştirmek de güç sayılmaz. Sade şu Spor-Toto'da bir kolonun iki liradan iki buçuk liraya çıkarılması, İstanbul'a yılda otuz milyon kazandırır. Bu geliri sağlayacak kanun teklifini, önümüzdeki toplantı döneminde milletvekillerimizden isteriz.

Bugün, belediye elindeki arsaların, çöplükte horoz pençesine düşmüş inciden farkı yoktur. Bunları birer birer belirtmek ve Teknik Üniversiteden, Mimarlar Odasından, Ticaret Odasından, Sanayi Odasından, Mühendisler Birliğinden, Baro'dan, Basından kurulacak bir aydınlık topluluğunda değerlendirmek, küçüm-senecek bir iş sayılmaz elbet.

Toprak spekülasyonu ile milyon olmuş bir açığözler listesi vermek istemem. Ama bu açığözlüğe, Belediye Başkanının ağzını sulandıracak bir örnek vereyim:

1949 yılında 2.100 liraya alınmış bir arsanın 1955 yılında, yani altı yıl sonra kaçta satıldığını biliyor musunuz?

Tam 700.000 liraya... Durun, rakam yanlış yapmadığımı inanmanız için harflerle de yazayım: Yediyüz bin liraya... Yâni üçyüz elli misline!

İşte, belediyesinden başka herkesi zengin eden İstanbul!

Şehrin omuzlarını çökerten, solugunu kesen iki milyonu aşkın insanın ağırlığına gelince...

İşçilerimizi, vagon vagon sınır dışına taşımak marifet değildir. İşçilerimizi vagon vagon sınır içine de taşıyacağız. Toprak insana, insan toprağa kavuşacak. Yalnız şu sorumsuz Beden Terbiyesinin gel keyfim gel bütçesini Köy Bakanına verseniz, dikkatle, şefkatle, muhabbetle düzelenen bir iç göç programı ile, işsiz vatandaşlar, perişan vatandaşlar yeni iş sahalarında birer verimli insan, birer mutlu insan olurlar.

Hayâl mi dediniz?... Olsun. Bütün hakikatlerin anası hayâldir!

Yusuf Ziya ORTAÇ

8 Ekim 1964

B EŞYÜZ lira aylık alan bir memurun buzdolabı olur mu? Olmaz! Ama benim var. Beşyüz lira aylık alan bir memurun çamaşır makinesi olur mu? Olmaz! Ama benim var. Teyp? O da var... Mobilye? O da var. Var oğlu var; ne ararsan bizim evde var...

Bundan bir yıl önceydi... Karım, sabahlara dek başımın etini yer:

— N'olur şu eve iki sandalyecik olsun all! Bir misafir gelince şaşkına dönüyorum, derdi. Ben de ona:

— Sabret hanım sabret, şu bizim bitişikteki köhne evde oturanlar bir çıksınlar, bir kiralayayım o odayı, bak o zaman sana neler alacağım, neler? derdim.

— O köhne eve mi taşınacağız? Allah göstermesin. Yıkılıyor yahu orası. Kirası elli lira diye asla gide-mem o viranhaneye.

— Kim sana dedi yahu oraya taşı-nacağımızı? Sadece kiralayacağım o-rayı

— Kiralayacaksın da n'olacak?

— Ne mi olacak? Senin saçın u-zun, aklın ermez böyle şeylere! Za-manı gelince görürsün!

Nihayet karım bir gün müjdeyi verdi:

— Evin bir duvarı çökmek üzere, içindekiler bugün çıkıp gittiler.

Karımın boynuna sarıldım:

— Şimdi benden ne dilerseñ dile karıcığım!

— İki sandalye.

— Hıh, iki sandalyeymiş!...

— Bir de masa olsun pekiyi.

— Ne masası yahu?... Büyük şey-

ler iste büyük. Pahalı olsun. Çocuk-

lara ceviz karyolalar, oda takımları, çay takımları...

Karım yüzüme bir tuhaf baktık-

tan sonra:

— Yoksa bu köhne evde define mi arayacaksın? diye sordu.

Güldüm:

— Hele önce şu evin sahibini bir bulayım!

Evin sahibi sebze halinde bir ma-

navmış. Adamlar çekişe çekişe tekrar

aylığı elli liradan bu Nasrettin Ho-

ca türbesini kiraladım... Bi koşu, geldim eve. Karıma:

— Haydi hanım hazırlan çarşıya çıkıyoruz. Yalnız ben ne alırsam ka-

rışma! dedim.

Önce büyük bir acentaya uğradık.

Satıcıya:

— En güzel buzdolabından istio-

rum, dedim.

— Efendim, kaç kişilik ailesiniz?

— Beş.

— Öyleyse size sekiz ayak bir buz-

dolabı verelim.

— Daha büyüğü yok mu?

— Oniki ayak var efendim.

— Oniki ayak olsun.

— Hay hay efendim.

— Renk beğen hanım, renk beğen!

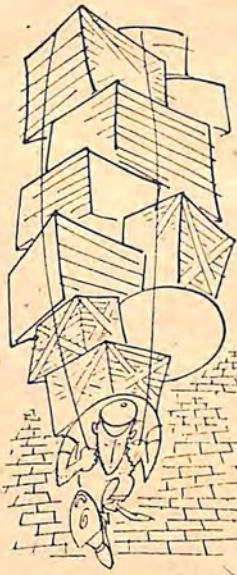
Zavallı karıcığım, perişan perişan baktı yüzüme...

— Beğen hanım beğen! Şu pembe nasil?

— Güzell!...

— Tamam, alıyoruz bunu.

Yıllardır dişimden tırnağımdan arttırıp biriktirdiğim paradan yüz

Beğen hanım beğen

MUZAFFER İZGÜ

lirasını peşin verdim. Sonra her ay için 350 şer liralık bir yığın senet imzaladım...

Oradan geçtik başka bir acentaya:

— Beğen hanım, çamaşır makinesi beğen!

— Yahu bey!...

— Ne beyi hanım?

— Nasıl ödeyeceksin bunları?

— Hiç gazete okumadığın nasıl da belli. Yahu şu memlekette borçlu olmayan insan var mı be? Daha ge-

çen gün yüz milletvekilinin maaşına haciz koymadılar mı? Üstelik içle-

rinde, Bakanlar, senatörler, Meclis başkanları bile var. Herkes borçlu

hanım, anlıyor musun, herkes borç-

lu. Her doğan çocuk dört bin lira borçla gün ışığına kavuşur da, hiç

bu memleketin borcu tükenir mi? Varsın bunların arasında Özel İda-

re Memuru Haydar da borçlu olsun. Nasıl olsa devlet borcunu 2070 yı-

linda ödeyecekmiş. Eh, o zamana dek biz de sağ kalırsak, öderiz bor-

cumuzu inşallah... Âmin de bakalım hanım!...

Satıcı yanıma yaklaştı:

— Buyrun efendim, dedi.

— Bir çamaşır makinesi istiyoruz.

— Nasıl olsun efendim?

— En iyisi, en güzeli, en kullanış-

lısı olsun.

— Şunu verelim öyleyse efendim.

Yıkar, sıkar, kurutur.

— Ah bir de ütölüyüp giydireni ol-

saydı...

— Vallahi beyefendi daha o tip çamaşır makineleri yapılmadı.

— Neyse şundan alalım. İyi mi bu hanım? Nasıl olsa kullanacak o-

lan sensin. İyi bak!

Nesine baksın kadıncağız? Onbeş yıllık evliliğimizde daha iki kaçık-

sız naylon çorabı bir arada görme-

miş ki...

— İyi, dedi.

Satıcıya:

— Alıyoruz bunu, dedim.

Bir yüz lira da oraya peşin verip,

bir yığın senet imzaladım. Her im-

zayı 250 liraya attım. Ne imiş be

benim imzam? Onu da bir arabaya koyup, evin adresini arabacıya verdim.

— Hanım, şimdi mobilyacıya!

Ulan, şu taksit dalgasını çıkaran nur içinde yatsın be! Yoksa bizim

gibi, memur takımı nereden eşya sahibi olabilirdi?

Geldik mobilyacıya...

— Beğen hanım!...

— Ne beğeneyim?

— Ne beğenirsen beğen!... Koltuk beğen, kanape beğen, karyola beğen, büfe beğen!...

Oradan da tam beşbin liralık eşya aldık.

— Karıcığım istersen bir de Ame-

rikan büfe alalım!

— İstemez.

— Alalım alalım... İnsan bir kere alır böyle şeyleri.

Bir de Amerikan büfe beğendik. Sonra yine oturduk senetlerin başı-

na. Satıcıya hüviyetimi gösterince:

— Memursunuz mademki, şize ay-

rı bir kolaylık tanıyalım, dedi. Ay-

da kaç lira alırsınız?

— Binyüz lira.

— Beşyüz lira taksit verebilir mi-

siniz?

— Veririz efendim. Babadan kal-

ma üç de evimiz var.

— Dört yüz yapalım.

— Beşyüz olsun beşyüz... Buyrun ilk taksitinizi!

İmzaladım senetleri... Eşyaları yi-

ne bir arabaya yükleyip evin adre-

sini verdim.

— Haydi bakalım hanım, şimdi halıcıya!

— Haydar?...

— Ne Haydar'ı? Yürü!... Ne diyor büyükler, önce refah, sonra huzur,

sonra refah önce huzur, kemerler sıkı, karınlar gevşek... Ee, biz bu

yıla dek kemerlerimizi sıktık, olduk dünyanın en ince belli insanları. Aç-

lıktan karnımız yağmur yemiş da-

vul derisine döndü. Hele bu aldık-

larımızla bi refaha kavuşalım, bak

gör onun arkasından nasıl huzuru-

muz gelecek... Yürü!...

Geldik halıcıya:

— Efendim, biz Isparta halısı is-

tiyoruz!

— Büyüklük efendim?

— Beğen hanım beğen!

Şu dalı, bu güllü, bu serpm der-

ken tam üç tane halı beğendik. Pa-

zarlık etmediğimiz için adamlar da-

ha da kolaylık gösteriyorlar. Peşin

yüz lira, her ay için de 250 lira senet

imzaladıktan sonra halıları eve pos-

taladık.

— Şimdi ne kaldı hanım?

— Hiç, senin hapse girmen kaldı.

— Borç yüzünden kimseyi hapse

tıkmazlar hanım. Biz vermiyeceğiz

demiyoruz ki, vereceğiz diyoruz...

Ama, Allah bize, biz onlara...

— Allah bu işin sonunu hayretsin!

— Şimdi söyle bakalım, bir teype,

bir radyoya ne dersin?

— Ne yapacaksın ikisini birden

ayol? Ya teyp alalım, ya radyo.

— Pikap da alalım hanım, pikap

da...

Gittik acentanın birine. Bir güzel

teyp, bir güzel radyo, bir de güzel

pikap beğendik. Bastım üçyüz peşi-

ni, arkasından gelsin senetler...

— Eee, şimdi ne eksikimiz var

hanım?

— Yeter artık, bana fenalıklar ge-

liyor.

Elinden tuttum:

— Gel gel!...

Girdik bir konfeksiyon mağazası-

na:

— Beğen hanım beğen!...

— Ne beğeneyim?

— Elbise, manto, çocuklara ka-

zak...

— Haydar?...

— Biliyoruz canım, Haydar'ı be-

ğendin de aldın. Sen şimdi dedikle-

rimden beğen!

Mağazadan çıkarken, çok şükür

milletvekili ve milletvekili karısına

benziyorduk.

— Eksikimiz var mı hanım?

Zavallı karıcığım, hiç cevap ver-

medi.

— Var ya, dedim, mutfak eşyası

mutfak...

Bir ocak, bir kuzine, çay takım-

ları, tabaklar, çanaklar, bir yığın

şey aldık... Bas Haydar yüz peşini,

imzala gitsin senetleri... Çıktık dı-

şarıya:

— Hanım iyi düşün, var mı bir

eksikimiz?

Kadıncağız kara kara düşünüyor.

— Ah hanım ah, araba bile alırım

ama, ona özel idare memuru ol-

mak kâfi gelmiyor, çok kuvvetli ke-

fil istiyorlar. Ensesi kalın, baboş ke-

fil...

Geldik eve. Eh, bir gün içerisinde

oldu bizim örme çul döşeli evimiz,

saray... Hele mobilyacıdan aldığ-

mız tül perdeleri pencerelere geçi-

rince, hepimiz birdenbire gevşeyi-

verdik. Galiba bu gevşeyiş huzurdan

olsa gerek.

— Eh hanım, dedim, bak sana bu

kadar şey aldım, senden şimdi ufa-

cık bir fedakârlık istiyorum. Ama

bu fedakârlığı şimdi değil, gelecek

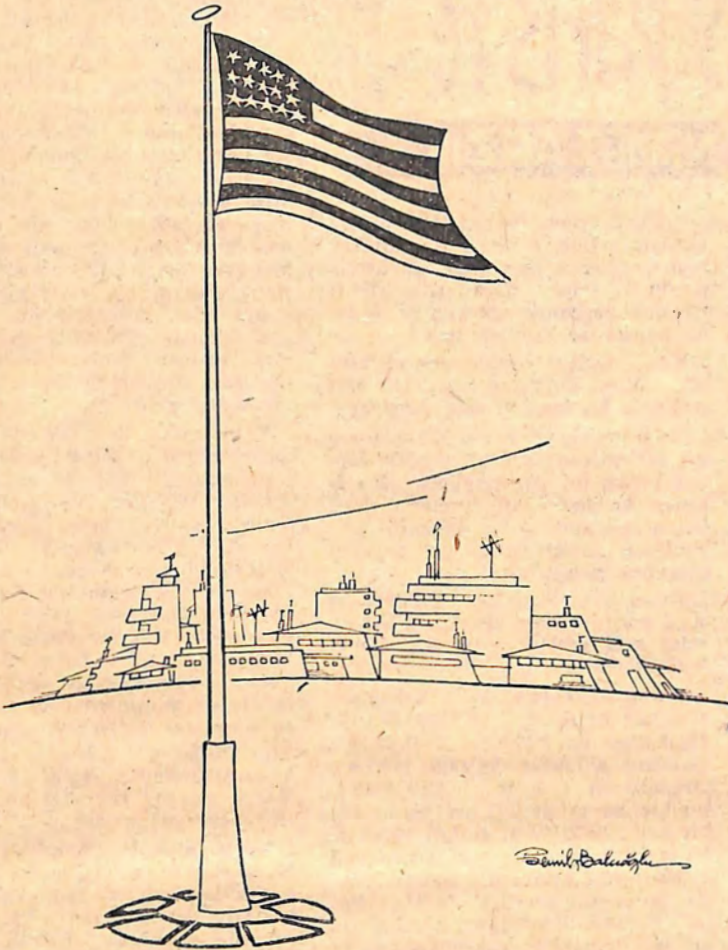
aylarda yapacaksın.

— Neymiş o?

Bir hastaya koyun kalbi takıldı. — Gazeteler —

Yazısız

«BİZİM KÖY!..»

Yazısız

— Zamanı gelince söylerim.
Çocuk çocuk neşe içerisinde yaşar-
ken hemen ilk ay bizim taksitlerin
ihbarnameleri sökün etmeğe başla-
dı. Sanki Haydar'ın umurunda. Her
postacı gelişinde soruyorum:
— Bugün kaç tane?
— Üç tane Haydar bey.
— Bugün kaç tane?
— İki tane Haydar bey.
— Ühüüü, daha dur bakalım, bun-
dan sonra posta hep bana çalışacak.
Bunların protestoları var, icraları
var, mahkemeleri var... Gayret ya
postacı efendi!...

Hakikaten bir ay daha geçince öy-
le oldu. Protesto üstüne protesto.
Artık arkadaşlar da alıştılar. Daha
postacı kapıdan gözükür gözükmez:
— Haydar bey kardeşim, hazırla
kalemini, senin protestolar geldi, di-
yorlar. Bazı günlerde aralarında pro-
testo-toto oynuyorlar:

— Benden bugün üç protesto gele-
cek Haydar bey kardeşimize.
— Benden dört...
— Kahvesine!
— Kahvesine!
— Eee arkadaşlar, kahvede beni
de unutmayın, diyorum.

Protestolardan sonra icra kâğıtları
başladı. İşte o zaman karıma:
— Hanım, fedakârlık yapmanın
zamanı geldi, yarından sonra icra
başlıyor, dedim.

— O annemden kalan onbeş liralık
gülmüş yüzüğü istiyorsan, dünyada
vermem, dedi.

— Senden yüzük isteyen kim ya-
hu? Birkaç gün için sizden ayrıl-
cağım hepsi o kadar.

— Nereye gideceksin?
— Bir yere gittiğim yok canım. Bi-
tişik viranhaneye taşınacağım. Bili-
yorsun, bütün senetlerde oranın ad-
resi yazılı.

— Ne yapalım, olsun, dedi.
Evden bir eski yatak, bir eski yor-
gan alıp viranhaneye taşındım. Ha-
ni ya, iyi ki de taşınmışım. Taşın-
dıktan bir gün sonra, tam öğle ti-
zeri viranhanenin kapısı vuruldu.
Üstümdeki yırtık pijamalarımın aç-
tım kapıyı. İcra memuru:

— Efendim haczedeceğiz, dedi.
— Buyrun, dedim.

Çöktüm yatağımın içine, iki gö-
züm iki çeşme başladım ağlamağa...
Nasıl ağlıyorum, danalar gibi böğü-
re böğüre... Arada bir:
— Edin kardeşim edin, siz de şu
altımdaki çulu alın da, hiç olmaz-
sa soğuktan geberip gideyim. Zaten
yaşamam için hiçbir sebep kalma-
dı...

İcra memuru, köşede buldu u kul-
pu kırık bir tası eline alıp, yere bı-
raktıktan sonra:

— Hayrola, başınıza bir felâket mi
geldi? diye sordu.

— Karım ve çocuklarım!... diye
inedim. Ve başladım yine böğürme-
ğe...

— Öldüler mi?
— Beni bırakıp kaçtılar, hem de
her şeyimi alarak!... Böö böö böö!...
İcracıların pek yürekleri yufka ol-

maz ama, galiba bu adamcağız da-
ha yeni başlamış mesleğe. Benden
yufka yürekli, benden sulu gözlü
çıktı. Yanındaki diğer memur da
öyle. Ben:

— Alın kardeşim, Allahşkina şu
çulla, şu mitili de alın, deyip, dana-
lar gibi böğürdükçe, adamlar, saçı-
mı, sırtımı okşayıp:

— Ağlama be kardeşim, ağlama,
kendini helâk etme, diyorlar; onlar
da ağlıyorlar...

— Nasıl ağlamam kardeşim, nasıl
ağlamam? Neler almadım, ne iyilik-
ler etmedim, ne borçlar altına gir-
medim?...

— Ne yapalım canım, sağık ol-
sun. Biz de maaşına haciz koyarız,
olur biter...

— Alın kardeşim, alın şu çulları
da öleyim!...

— Üzülme üzülme, deyip çekip git-
tiler.

Devrisci gün baktım, icradan vazı-
yeti öğrenen alacaklıların tünü dai-
rede. Nasıl yalvarıyorlar adamlar
bana:

— Kardeşim başına gelen felâketi
öğrendik, ne olur önce beni alın sı-
raya. Vallahi senetlerim var. Maaşı-
nızın ancak dörtte biri haczedilecek.
Önce ben gireyim sıraya, sonra di-
ğer alacaklılar girsinler.

Öteki alacaklılar:

— Bizim de senetimiz sepetimiz
var, diyorlar.

Başka biri:

— Arkadaş sen ayda kaç lira alı-
yorsun? diye sordu.

— Beşyüz, dedim.

— Neee, beşyüz mü? diyen sağını
başını yolmağa başladı.

— Kabahat benim değil beyler,
devlet babanın...

— Ayda 125 lira ha?... Buzdolabı
bitecek de, çamaşır makinesine sı-
ra gelecek de, halı bitecek de, kon-
feksiyona sıra gelecek de...

Mutfakçı ileriye atılarak:

— Ben de varım, ben de, dedi.
— Yaaa, siz de varsınız ya, de-
dim.

Mobilyacı yalvardı:

— N'olursunuz çocuklar önce ben
gireyim sıraya. Benimki tam 59 ay
sürecek, yani beş sene...

— Ya benimki, dedi buzdolapçı,
senden sonra sıraya ben girmiş ol-
sam bile, paramı tam on yıl sonra
alacağım...

Eee, adamları anlaştırmak bana
düşüyordu:

— Beyler, dedim, bir teklifim var!
— Buyrun, dediler.

— En iyisi kura çekelim!

Mahzun mahzun baktılar yüzü-
me...

Şans, kur'ada, en sona mobilyacı
kaldı. Sırtımı okşadım:

— Eee arkadaş, şansına küt, de-
dim. Ama ne var ki, hiç de üzme
tatlı canını. Neden dersin, Allahın
izniyle 2070 yılına daha çok var, ö-
deriz... Allah bana, ben size... Haydi
bakalım hayırlı işler beyler!...

Muzaffer İZGÜ

Yunus gibi

Teferrüç eyleyivardım sabahın sinleri gördüm
Bütün gece hûri-melek, günboyu cinleri gördüm.

Ol nazarlar kem'e dönmüş dünya âhir dem'e dönmüş
Şaşırmış serseme dönmüş yüzleri, binleri gördüm.

Yalınayak, dağınık saç bir sürü ki besbelli aç
Doymak için bir'e muhtaç, nefreti, kinleri gördüm.

Tövbe, Allah'dan kocalar, bir zina böyle bocalar
Göbeğe yazan hocalar, acaip dinleri gördüm.

Dağlar misâli haneler, ol saraylar, kâşâneler
Bir ok gibi bağrım deler karanlık inleri gördüm.

DAMAR'ım yetti sözlerin söz deryası öyle derin
Görmez olası gözlerin kor misâli fer'i gördüm...

Attilâ DAMAR

Kimse televizyonunun başından ayrılmıyordu. Kaybedecek şeyi olanlar:

«Bah» diyorlardı, «bah» (Pöf'ün karşılığı), «De Gaulle onları, iki günde yola getirir...»

Talebe sokağa dökülmüştü. İki gün de «yola gelecek» durum ancak huzurlarını yitirmemek isteyenlerin muhayyalesindeydi... Bir toplum, kendi kendini yenilemek amacındaydı. Bir yeni dünya doğurmak kıvrantısındaydı. Çeşitli patlaklar meydana geliyordu, ırili ufaklı!

Ve gördüm ki, insanların bir kısmı dünyada körebe oynamakla meşgul!... Orda da, burda da, Fransa'da da, Honolulu'da da... Hep ani ve acil şifalar beklerler mucizevi!...

Bahsettikleri De Gaulle, zaten Romanya'daydı, resmi yolculukta. Resmi yolculuğun icaplarının tümünü, tekini atlamadan, bir dekorun ve hoşlanma havasında yerine getiriyordu: Açık otomobillerde, uzun boyunca göstermek, iki eliyle, «resmen» alkışlayanları selâmlamak... Romenler «hoşgeldim» beş gittim! savurmak!... Can-ı gönülden de alkışlayanlar vardı Romanya'da... Televizyonda, bu yolculuğun röportajında, yüzleri inceliyordum... Vardı candan onu alkışlayanlar!

Tabii olurdu: Dünyada, sağ soldan baktı ama, sol da sağdan... De Gaulle'ün, hiçbir devlet başkanının yapmadığı bir tutumu vardı bu yolculukta: Yaşı ve kişiliği icabı, Romenlere nasihatlar yağdırıyordu, paternalist demokrasinin tepesinden... Ve insan, Fransa'nın derinden kaynışını, içten kıpırdanışını görmez görünmesine hayret ediyordu... Kendi kızının ıktal edildiğinin farkında olmayıp, komşu kızının nasımıyla ilgilenen anayı andırıyordu «dede» De Gaulle!...

İlk ciddi nümayişler, o Romanya'da nasihat ederken patladı... Yolculuğunu yarıda bırakıp dönmedi.

«Protokol bakımından dönemezdi» diyenler oldu... Ondan değildi. Telâşlanmış görünmemek için de değildi... O da işin ciddiyetini kavrayamadı ilk anda ve kendi özü hakkında beslediği güven onu uyuttu... Sonra «Balkan» alkışlarıyla da son derece safalanıyordu.

Yolculuğunu ancak bir gün'cük lusa kesebildi!

Tocqueville'in, Louis Philippe'in son günleri hakkında etütleri var: On dokuzuncu asrın ortalarında... Biliyorsunuz, Louis Philippe'ten sonra, ikinci imparatorluk kurulmuş ve Napoleón'un yeğeni talıta çıkmış... Birçok gazetelerde, bu etütlerden satılar yayımlanmaya başladı son olaylardan sonra... Louis Philippe'in vakası, De Gaulle vakasını andırıyordu. O da zeki idi. Fakat o da, son zamanlarında, muhteşem ve mağrur bir yalmızlıkta yaşamıştı. O da De Gaulle gibi kimseden bir şey

Bu Mayıs Paris'te...

NİMET ARZIK

öğreneniyeceğine, her şeyi bildiğine emindi... De Gaulle'un karşısına bi «bücü» çıkmıştı, ne idüğü belirsiz, gerçekten... Doğu Almanya'dan gelen bir «bücü»... Yirmi üçüncü baharında, sarışın, sempatik, kültüve, lâfçı, diyalektik yerinde, yetişmiş, bıçkın. Adı: Cohn Bendit'ti...

Belki De Gaulle: «Bu tüysüz» bir lokmada yutarım diye düşünmüştü başlangıçta... Ama tüysüz, bir semboldü... Onu, bir takım, dünya çekirdeği kuvvetleri, yeryüzüne fırlatmıştı. De Gaulle, o kuvvetlerle karşı karşıyaydı...

... Orda asırlık kitabevleri vardır. Orda, artistlerin dadanmış olduğu kahveler vardır. «Puce» (Pire) miydi kızcağzın adı, unuttum: Bir karış boyunu örten tablolarını, karınca buğday taşır gibi kendi dünyalarında olan müşterilere sunardı da, müşteriler kendi dünyalarından çıkmak istemedikleri için onu sinek kovarcasına kovarlardı... Zaten sinek gibiydi... Neydi adı, Puce falan değildi, ona benzer bir şeydi... Şimdi dünya ünlülerine katıldı. New-York'ta sergiler açıyor. O karınca buğday taşırıcısına taşıdığı tabloları ateş pahasına satılıyor... O zaman, ona dönüp bakmayanlar üzülünler «nice çıkarlarını» çiğnediler diye, başka yönden üzülmiycelklerine göre!...

... Orda, Marsel Prust dolaşmıştır. Orda, Gide düşünmüştür...

Orda birahaneler kaynaşır, meşin pantolonlu sert kızlarla, giydikleri kadiife ceketler gibi yumuşak, bol favorili, bol rıyalı gözlü oğlanlarla... Orda çiftler birbirlerinin üzerine akınmış gibidir. Orda garsonlar sizinle «felsefe» yürütür, güler... Birden bir kız girer Lipp kahvehanesine, kış kıyamette... Uzun botlarını çekmiştir, gıplak bacaklarının üstüne:

«On n'a pas froid?» diye takılır biri...

«Üşümüyör mu?»

Kravatlar sokaklarda satılır, bir buçuk misli ucuz Şanzelize'deki dükkânlardan. Dükkânların vitrinleri de bir başkadır, bir güleçtir, bir dinamiktir, bir fantezisttir, bir ucuzdur...

«Talebe zengin değildir ki» der, kasadabi çatık kadın, etli omuzlar silkereli!

Orda yarının ünlü politikacıları, ünlü yazarları kol gezerler; bakışları berrak ve pırıl...!

Orda dediğim, bütün kartiye Lâ-tér işte... Bulvar Sen Mişel, Bulvar Sen Germen... İşte orda, dövüşlü-yordu kıyasıya... İşte orda talebe, görmüş geçirmiş ağaçları söküyor-du barikatlar kurmak için...

Nasıl barikat ilmine erişmişlerdi ki?... Nasıl dövüşme tekniğine varmışlardı ki, insanın aklı duruyor...

Önce polisle aralarına kâğıttan engel yerleştirmişlerdi ve çerden çöpten, onları tutuşturmışlardı... Bu a-teşten barikat, bir toplumu ikiye bölen semboldü... Ne de garip kıvrımlarla, ne de garip hırlamalarla, çarçabuk yanıyordu...

Sonra işte... Sen Mişel Bulvarı'nın o görmüş geçirmiş ağaçlarını kadavralar gibi yerlere yatırdılar, ikinci barikat olarak...

Sonraaa... Toplumun iki yakasının arasında katılaştı ilişkiler örneği, barikatlar da katılaştı... Sokağın taşlarını sökmeye başladı talebe... Organizeydi gençler... Bir erkek, bir kız, bir erkek, bir kız, bir erkek, bir kız... Söktükleri taşları elden ele geçiriyorlardı ve son duvarlarını örüyorlardı. Artanı da, sıkışıklarında, polislerin üzerine fırlatıyorlardı... Uzaktan lâkrimojen bombaların sitemli dumanları yükseliyordu ve uğultular birbirine karışıyordu:

«De Gaulle assassın...»
(Katil De Gaulle.)

Bir taraftan da, yaralıları taşınyordu acele...

«De Gaulle assassın...» diye çunıyordu Bulvar Sen Mişel... (Şimdi, resimlerini satan kızın ismi aklıma geldi: Kapüşin!... Zamanını iyi seçmişsin Kapüşin... New-York'ta sergi açmak için. Yoksa şimdi Bulvar'da dolaşsaydın, tablolarını senden koparırlardı ücretsiz, barikat'lara katmak için!...)

Emniyet kuvvetleri artık soğukkanlılıklarını kaybetmişlerdi. Taşkın seli yatağına çeviremeyince «tatlılık-la», matraklar işlemeğe başlamıştı öfkei... O taraftan da öfke kabarmıştı, bu tarafın öfkesinin karşısınca... Gücü gücüne yeten politikasını tutturmuşlardı, farkında olmadan polisler... Asıl azgın kuvvetlerin önünde geriliyor, «seyirci» kuvvetleri hırpalıyorlardı kena da köşede!

Bilmem meydan savaşlarında öyle midir ama, bu çarpışmalarda nümayişçilerin sadece ilk on rangosu çarpışıyordu... Arkadan gelenler sadece, «moral takviyeciler» miydi

ne?... Yoksa, öndekiler düşerse, onların yerini mi alacaklardı?

Matraklar kalkan inmeğe devam ediyordu, kafa göz yararak. Hortumlardan kalın sular püskürtülüyordu. Orden burdan alevler yükseliyordu... Talebe, otomobilleri yakmağa başlamıştı, kaldırımların kenarında duran... Öfkenin bir şekli, bir deşarjıdır, bu otomobil yakma her halde... Veya «biz yakıp yıkabiliriz» de, anlamındadır... Başka ne ifade edebilir?... Bir his yangınının dan kurtulmuş kavruk gönüllere benzeyen bu zavallı araba karkaslarına bakarken böyle düşünüyordun... Lüks düşmanlığı da bahis konusu olamazdı. Yakılan arabalar badirik badirik ihtiyaç arabalarıydı, talebenin kullandığı cinsten, işçinin kullandığı cinsten!...

Yüzlercesi, öyle kavruk kavruk duruyorlardı, kavruk olmayanların yamacına!... Hükmümet sanki yoktu ortada... Hükmümet, De Gaulle'i bekliyordu, komut almak için. Öyle alışmıştı oranın hükümeti... De Gaulle hâlâ Romanya'sından vazgeçememişti, öğüt vermelerinden de... Pompidu da henüz Afganistan'dan dönmüştü. (Ah bu resmi yolculuklar!). Ayağının tozuyla televizyona çıkmağa mecbur oldu... Bütün Fransa (Televizyon o günlerde tam işlekti, sonraları faaliyetinin yüzde doksanı durdu, greve katılan teknisyen ve personelinin ötürü!...), o jezuit ifadeli yüzünü seyredebildi ve çalışığa benzeyen kaşlarını...

Ne söylüyordu Pompidu? Heç... Karşı tarafa, dilek ve istekler yanında hak tanıyordu... Yalnız, düzensizlik istemiyordu... Ve «Beene» diyordu, «beene»... Henüz, yolculuğundan döndüğü Doğu'nun etkisindeydi. Takma bir kasalaklık içindeydi ki «Höt» diyordu, «höt»... Sonraları kendini toparladı. «Höt» ü, etki doğurmak şöyle dursun, ışıltımiyordu bile!... Onun için «höt» ünü kes-ti!

«François et Française» diye başlamıştı sözlerine...

Yâni baylar, bayanlar... Yâni Fransız er kişileri, Fransız hatun kişileri...

De Gaulle, bu zaman dışı, şövalye, bütün bu gürültüde eski Fransız geleneklerini unutmayacaktı:

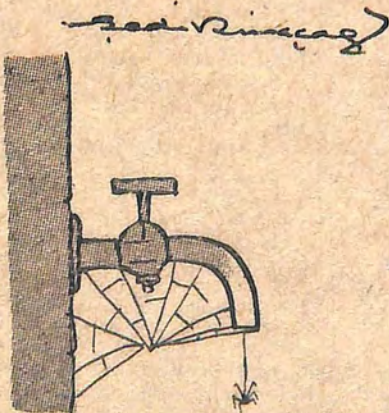
«Française, et Français» diye girişecekti, bütün Fransa'nın beklediği söylevine:

Yâni, hanımları öne geçirecekti... E, o Afganistan'a kadar uzanmamıştı. Romanya'yla yetinmişti!

«Üniversiteyi gerçek fonksiyonuna döndüreceğiz. Onun için Üniversite-nin açılmasını emrettim»... diyordu Pompidu...

Hâlâ, kuvvetli adam pozundaydı... Hâlâ kendini, o olmayan sağlamlıkların temsilcisi sanıyordu...

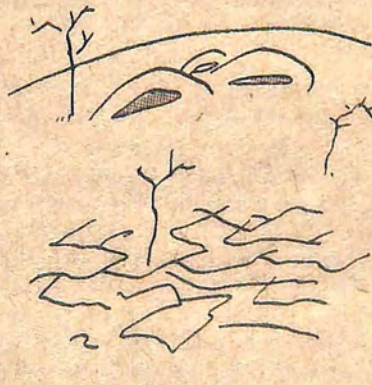
(Devamı var)

Susuz musluk...

Sulu süt...

Susuz köy...

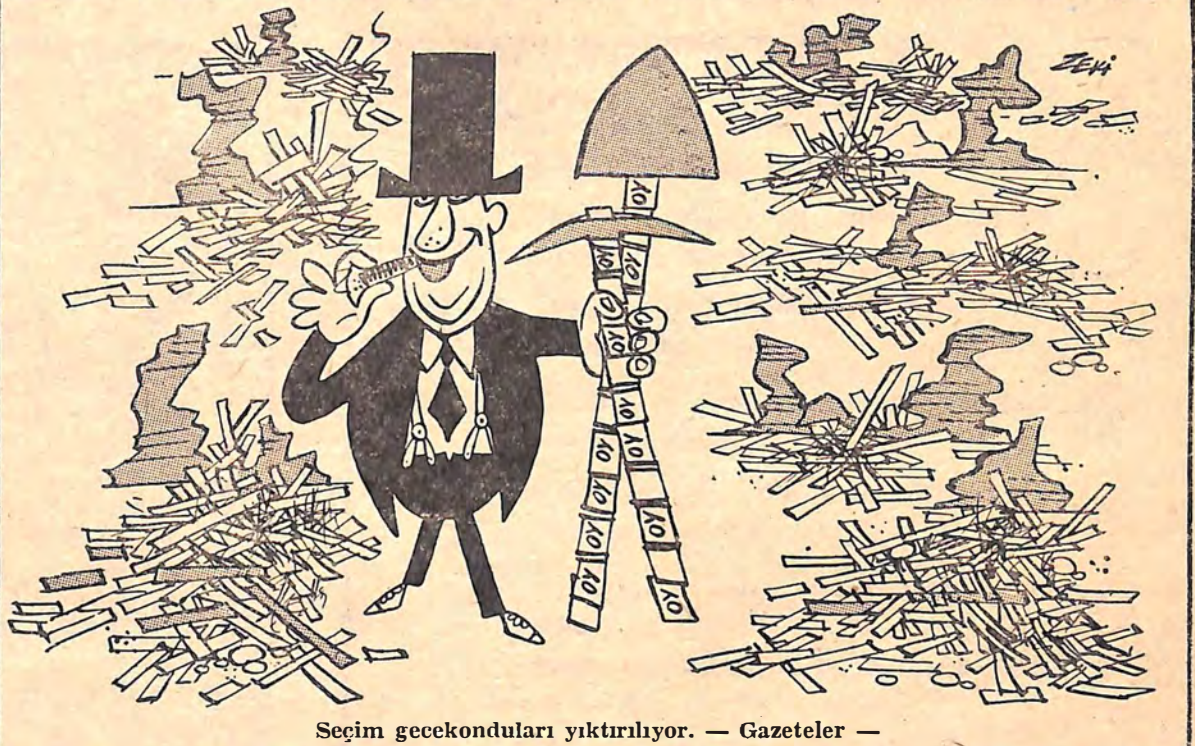
Sulu politikacı!

ÇİÇEKLERİ
KOPARMAYIN

Zeki

Yazılı

Seçim gecekonduları yıktırılıyor. — Gazeteler —

Takdir ve tedbir

Çoban sürüsü için ova, bayır sürttürür,
Parayı peşin veren düdüğünü öttürür.
Birer koltuk kapanlar piposunu tüttürür,
Ustam diyor: «Bu hamur daha çok su götürür,
Tesadüfler feleği Abdo'ya yâr etmiyor;
Her şey takdire bağlı, tedbirler kâr etmiyor.

Herkes eline almış bir nalıncı keseri,
Bizim ağzımız kurur, onlar içer Kevseri.
Dıştan belli olmuyor kim mazbut, kim serseri
Bu gayri tabii politikası eseri.
Anormal gidişatı kimse inkâr etmiyor;
Ne yapalım takdire tedbirler kâr etmiyor.

«Bazısı»nın cebinde birer mavi boncuk var,
Dizlerinde çizmeler, sırtlarında gocuk var.
Hırsız kilit istemez elinde maymuncuk var.
Bakkalda at etinden kangal kangal sucuk var.
Doğru söze kimseler pek itibar etmiyor;
Takdirimiz böyleymiş, tedbirler kâr etmiyor.

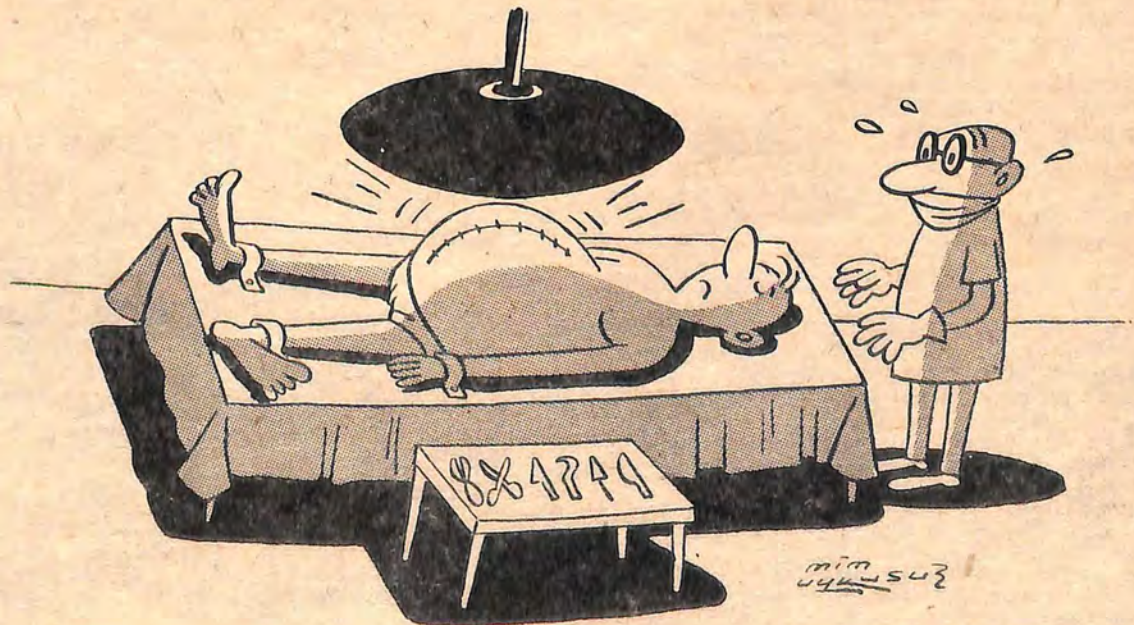
Bir kaç misli yükselmiş mağazalarda fiat,
Ne fayda sağlayacak masraftaki ihtiyat?
Bir hayâl mahsulüdür huzur katkılı hayat.
«Nurlu ufuk» terimi öyle oldu ki bayat...
Ziyan müstehliklerde, satan zarar etmiyor;
Böyleymiş takdirimiz, tedbirler kâr etmiyor.

Yıllardır özlemini çektiğimiz mânevi hazzın,
Hakkından gelemeyen yıllardır madrabazın.
Muskası, üfürüğü iş görmedi yobazın,
Sandığımız biçimde değil ayağı kazın.
Yalancı sabit olan suçundan âr etmiyor;
Meğer takdir böyleymiş, tedbirler kâr etmiyor.

Yol, yolak bilmeyenler uzman rehber geçinir,
Koyun, keçi kırkanlar usta berber geçinir.
Kim demiş ki: Kuzuyla kurt beraber geçinir?
Elliye aşkın kadın nazlı dilber geçinir.
Dangıl, dungul kişiyi yıldız kıbar etmiyor;
Neyleyelim takdire tedbirler kâr etmiyor...

Salâhattin KUTLU

Bir hastanın karnında 80 santimlik sargı bezi unutuldu. (Basın)

— Bizim asistanın sesi geliyor ama, kendisi nerde? —

aç kalan eşek

Necdet Rüştü EFE

Bir gün Nasrettin Hoca, kulakları koskoca

Bir eşek satın aldı!

Ama iş sardı sarpa: Lâzımdı saman, arpa...

Hoca şaşırıldı kaldı!

Eşeğe binmek çok hoş: Yolda ne terle, ne koş...

Ne delinsin tabanın!

Vur kamçıyı... Gez, dolaş... Dağı aş, bağa ulaş

Sırtında marsıvanın!

O, her hizmeti yapar... İstenen yola sapar...

Yeter ki sen iş buyur!

Yürüt dere, tepe, düz... Çalıştır gece, gündüz...

Sonra?... Karnını doyur!

Demek yiyecek eşek, durmadan arpa, kepek?...

İşte bu firaklı pek!

Masrafı kıstı biraz... Dedi: — Böyle yapılmaz

Ahırda ense, göbek!

O gün aklına esti; hemen yulaflı kesti,

Arpa verdi sadece!

Besisiz kalan hayvan, odun taşınan dağdan

Bitkin geldi o gece!

Her söze kulak asma

Hoca bir gün çekici, keseri kapınca, kendine iki odalı bir güzel gündüzkondu yapmış. Bunu gören mahalle halkı üşüşmüş başına... Bir adam:

— Bu ev çok küçük... demiş; üzerine bir kat daha çık... Bari, dört odalı, bir köşk yavrusu olsun...

Hoca bu öğüdü yerine getirmiş. Tam o zaman bir başka ahabap itiraz etmez mi:

— Sofa daracak... Yık şu duvarı, genişlet sofayı... Ferahla, için açılın...

Hoca bu söze de kanmış. Kazmayı sallayınca, duvarı indirmiş aşağı... Gelsin harç, gelsin tuğla, taş... Geniş bir sofa yapmış. Yapmış ama, gene milletin çene-

sinden kurtulamamış:

— Şu kapı pek küçük... Pencerele ufacak... Hani bu evin ocağı?... Bu dar merdivenden yukarı nasıl eşya taşırsın?...

Her söze inanan Hoca, rastgelenin dediğini yaparken; temelleri sarsılan ev çöküvermez mi yere... O zaman bir başka akıllı:

— Gafil Hoca... demiş; bu mahalle halkının sözüne kanılır mı hiç?... Bildiğinden şaşmasaydın. Oh olsun sana...

Hoca artık küplere binmiş:

— Behey mübarek adam... Bu komşuların sözlerine kulak asılmayacağını daha önce niye söylemedin, bildiğinden şaşmayayım?...

Eğer, eski tâbirle, her kıssadan bir hisse almak gerekirse; biz de daha önceden haber verelim: İktidarın şimdilik hayalinde kurduğu Boğaz köprüsüne her kafadan bir itiraz yükseliyor. Aman; Hoca'nın evine benzetmeyin bu güzel tasavvuru... Hiçbirinin sözüne kulak asmadan, kurun köprüyü... Bir eseriniz kalsın.

Hoca'nın son ümidi

Hoca, kaybolan eşeğini arıyormuş. Komşulara bakmış, tarlaları dolaşmış, yolları gözetmiş. Yok, yok, yooook...

Başlamış, türkü söyleyerek, karşı tepeye doğru gitmeye... Bu sırada şehirden dönen bir komşusu Hoca'yı görünce sormuş:

— Hayrola, Hocam!... Buralarda ne arıyorsun?

— Bizim Karakağan kayboldu. Onu arıyorum, komşucugum.

Bu cevap üzerine komşusu şaşırmış:

— Allah Allaaah... Bugüne kadar türkü söylenerek kayıp arandığını hiç duymamışım.

Bu sözü duyan Hoca, gülümsemiş:

— Son ümidim şu tepenin arkasında... Orada da bulamazsam, sen o zaman dinle bendeki feryadı...

İşte bunun gibi, milletçe son ümidimiz şu beş senelik meşhur plânda... Onunla da belimizi doğrultamazsak, siz o zaman dinleyin feryadımızı!

Nasreddin Hoca Zeki

Size, Nasreddin Hoca'yı gördüm desem...
« Hadi canım sen de... » diyeceğinizi sanmıyorum. Çünkü Hoca'yı, rüyamda gördüm!
— Hocam, dedim. Siz sağlığınızda hiç politikacılara selâm verdiniz mi?.. Güldü:
— Verir miyim hiç? dedi. Oy değildir diye almazlar ki...

— Ey

— Bak hele şuna... Seninki de modaya uymuş, Karakağan!..

! seni sahici Karakağan sandı !..

- Arpanı
biraz
fazla
Kaşırma-
Saydım
zor
Kalkınır-
dın
Sen !

- Aklın varsa göle koş
diyecektim ama,
sende akıl
ne arar !..

aç kalan eşek

Necdet Rüştü EFE:

Hoca, ertesi sabah, arpa vermedi; eyvaaah...
Konferans verdi ama:

— Uzunkulak... İyi bil: Hayatta işten değil,
Dişten artar daima!

Hoca, deli fırtına... Aç dilsizin sırtına
Vurdu gene semeri!

Dedi: — Az ye, mubarek... Bir parça perhiz gerek...
Sıkmalıyız kemeri!

Gene çıktılar yola... Hiç vermediler mola...
Eşek, bahtına küskün!

Vakti geldi onun da: Nalları en sonunda
Havaya dikti bir gün!

Hoca dedi o zaman: — Sanmayın arpa, saman
Zavallıya yetmedi!

Şükran borçluydu bize... Alışmışken perhize,
Ömrü vefa etmedi!

İşte fıkra bu kadar... Maşallah; ucuzluk var:
Millet çok mutlu gerçek!

Her «kıssa» dan, bir «hisse»... Dar gelirli nerdeyse
Kuyruğu titretecek!...

Necdet Rüştü EFE

Vait ve iş

Hoca; günün birinde büsbütün züğürt-
leyince, zengin komşusundan biraz ödünç
para almış. Aradan uzun zamanlar geçip,
borcun ödenmediğini gören komşusu:

— Hoca... demiş; kusura bakma, ala-
cağımı istemeye geldim. Daha fazla bekle-
yemiyeceğim...

Zavallı Hoca'nın o gün kesesinde bir
çil kuruş bile yokmuş. Çaresiz komşuyu
oyalamaya karar vermiş:

— Bak, ağam... demiş; bizim evin ö-
nündeki küçük bahçeyi belletip, birçok
çalı tohumu ektim...

— Çalı tohumu mu?... Ne işe yarar
çalı?...

Hoca, mânalı mânalı gülümseyip cevap vermiş:

— Çalılar büyüyecek... Sürülerle yoldan geçen koyunların, keçilerin yünleri
bu çalılara takılacak...

— Eeee... Sonra?...

— Sonrası, toplayacağım bu yünleri... Eğirtip iplik yaptıracağım. Bu ipliği
de satıp, sana borcumu ödeyeceğim, komşucuğum...

Bu tuhaf projeyi duyan alacaklı, Hoca'nın gene şakalaştığını sanıp, başlamış
gülmeye... Bunun üzerine Hoca.

— Seni gidi seniii... demiş; tatlı vaidi duyunca nasıl yüzün güler, nasıl se-
vinirsin...

İşte bunun gibi; şu son seçimlerde adaylar öyle olmayacak vaitlerde bulun-
dular ki, millet saatlerce gülmekten kırıldı. Hâlâ kahkahaları çınlıyor kulağı-
mızda...

✱

Eski ay - Eski mebus

Bir gün; saf bir köylü, Hoca'ya sormuş:

— Çok merak ettim, Hoca... Acaba yeni ay doğunca, eski
ay ne oluyor?...

Hoca işin aslını bu cahil adama iyice anlatamıyacağını dü-
şünerek, gülümsemiş:

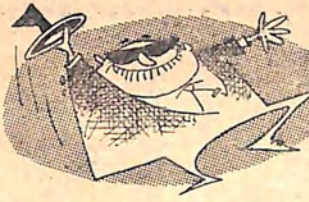
— Eski ayları kırıp kırıp yıldız yaparlar...

Bugün Hoca sağ olsaydı da, bir seçim sonunda, ona:

— Bu seçimde eski mebuslardan çok kişi Mecliste koltuk kapamadı. Şimdi
onları ne yapacaklar?...

Deselerdi; Nasrettin Hoca mutlak gülüp şöyle cevap verirdi:

— Eski partilileri hiç aç bırakırlar mı?... Yağlı yönetim kurullarına üye ya-
parlar...

Mustaki Beyefendi

ŞAHİN GALİP DURUM

SÖMÜRGE olmaktan kurtulalı yıllar geçtiği halde, Tavlacılar Cumhuriyet halkı, devlet işlerine karışamazlardı. Seçmek ve seçilmek onlar için bir konu değildi. Yönetimin başında bulunanların emir ve istekleri itirazsız yerine getirilirdi. Yöneticiler, eski sömürge devrinde iş başına gelmiş kimseler olduğundan, devletin adı cumhuriyet olduğu halde, yönetimi, sömürge şeklinde sürdürüyorlardı. Halkın bütün işi akşamlara kadar tavra oynamaktı.

Bazı aydın kişiler, bu yönetim şeklini eleştirmeye başladılar. Yıllarca yapılan fikir kavgası sonucu, Tavlacılar Cumhuriyetinde çok partili düzene geçildi. İstakoli ilinde CNZ partisinin örgütünü Cebellezi Çiftliğinin sahibi, Mustaki Efendi kurdu. Mustaki Efendi, cumhuriyetin kurulmasına karşı olanlardan, işini bilir bir zattı.

CNZ Partisinin programında, memlekette yaygın duruma gelmiş, rüşvet, adam kayırma gibi kötü hal-lerle savaş yapılması öngörülmüştü. Memlekette, parasız-torpilsiz iş yaptırılamıyordu. Aracılar memurla vatandaşın arasını buluyorlar, işleri devlet daireleri dışında yola koyuyorlardı. Torpili, parası olmayan vatandaşlar ise «bugün git, yarın gel» formülüne uygun olarak oyalanıyordu. Mustaki Efendi, bu durumlardan yakınıyor, bu kötü huy-ların kalkması için önce memurların hayat seviyesinin yükseltilmesi gerektiğine inanıyordu.

Genel seçimler yaklaşıncı, Mustaki Efendi, CNZ Partisinin İstakoli ilinden rakipsiz adayı olacağını anlamış, çeşitli konularda söylevler hazırlamıştı.

Söylevlerinde, bütün memleketin hızla kalkındırılacağı, rüşvet ve adam kayırma ile savaşılacağı, halkın en önemli ihtiyacı olan yabancı tavlaların satın alınacağı, çok kazanılıp, az para ile geçinileceği uzun uzun anlatılıyordu.

Mustaki Efendi, halkla yaptığı konuşmalardan sonra memurlarla da bir konuşma yapmayı, sayıları çok ve geçim sıkıntısı çeken bu kütlenin gönlünü almayı düşündü. Onla-

rı bir araya getirmek için Valinin yardımı gerekirdi. Onun da kolayını buldu. Vali General Matorol'a çiftliğinde bir ziyafet verdi, konuyu açtı. Vali ertesi gün bütün memurları mesleki toplantı amacıyla sinema salonuna topladı, ilk konuşmayı bizzat yaptı. Mustaki Efendi de dilinin döndüğü kadar memurların geçim durumundan bahsetti. Maaşlar azdı, bakkala, kasaba, ev sahibine borçlu memur olmamalıydı.

Toplantı uzun süre devam etti. Sonunda Mustaki Efendi de memurlar da durumdan memnundu. Memurlar seçimlerde Mustaki Efendi'nin partisini destekleyeceklerdi.

Hakikaten seçimler sonuçlanmış, Cebellezi Çiftliğinin sahibi Mustaki Efendi, büyük ümitlerle, «yaşa, varol» sesleri arasında, İstakoli milletvekili Mustaki Beyefendi olarak başkente uğurlanmıştı. Uğurlayıcı-ların çoğunluğu memurdu, hepsinin sevinçten gözleri yaşarmıştı.

Aradan epey zaman geçti, Beyefendinin hiç sesi çıkmaz olmuştu. Milletvekili maaşlarının artırılması için verilen bir kanun teklifini hararetle savunmuş, konuşmalarında geçen «milletvekili» kelimesini çıkarak, teksir ettirmiş seçim bölgesine göndermişti. Kahvehanelerde herkes tavra oyununu bırakmış, günlerce bu konuşmalar okunmuştu. Ne yaman konuşmaydı o, okuyan bir daha okuyordu. İstakoli, milletvekilleri ile kivanç duyuyordu. Bazı sivri akıllılar, konuşma konusunun ne olduğunu merak edip soruyorlar, parti yetkilileri onları cahillikle suçlayıp, ağızlarını kapatıyorlardı.

Memurlar Cemiyeti, bazı istekleri için Beyefendiyi başvurmuşlar, cevap dahi alamamışlardı. Belki Beyefendinin işleri çoktu.

Mustaki Beyefendi, Meclis tatile girince, uzun müddet plaj şehirlerinde tatil yaptı. Yaz aylarının sonuna doğru, bir günlüğüne İstakoli'ye geldi. İl merkezinde partililerle yaptığı ve adına sohbet toplantısı dediği toplantıda, memurlara uzun uzun çıktı. Onlar partilerinin muhalifi idiler, onlara yüz vermemeli idi, onların en küçük hatalarını affetmemeli, derhal şikâyet etmeli, sonu-

cu kendisine bildirilmeli, gerekirse iş başkentten takip edilmeli idi.

Memurlar Cemiyetinin, sohbet toplantısı teklifini, memurların politika ile ilgileri olmaması gerekçe-liğini ileri sürerek reddetti. Kendisine, hoşgeldiniz, diyen bir memurun hangi, partiyeye bağlı olduğunu yanındaki, iri kıyım birisinden sormak lüzumunu hissetti.

Meclisin yeni çalışma yılı başında, memur maaşlarının düzenlenmesi için getirilen bir kanun teklifine, devlet bütçesine yük olacağı, yeni vergiler alınması gerekeceği, halka yüklenecek yeni vergilerin, parti programına aykırı düşeceğini ileri sürerek, ilk itiraz eden Mustaki Beyefendi oldu.

Meclis adına, dış ülkelere bir milletvekilleri heyeti gönderilmesi gerekli görüldü. Bu heyete Mustaki Beyefendi de seçildi. Heyet belli başlı ülkeleri altı ay müddetle dolaşacak, Tavlacılar Cumhuriyetinin başlıca ihraç malı canlı kaplumbağa için pazar arayacak, memleketin en zaruri ihtiyacı olan iyi cins tavlaların alınması için de gerekli anlaşmaları yapacaktı.

Dış gezi için gerekli, şahsi soruşturmaların yapılması, ilgili dairelerden lüzumlu evrakın alınması maksadıyla, Mustaki Beyefendi hiç sevmeyişi, sever gördüğü memurlar huzuruna çıkmak zorunda kaldı.

İlk olarak Vatandaşlık İşleri Müdürlüğüne gitti. Vatandaşlık cüzdanının sureti lazımdı. Müdür kendisini tanımadı veya tanımamazlıktan geldi. Beyefendi işini anlattı. Müdür:

— Tamam, öğleden sonra gelin, evrakınızı alın. Peşin olarak ayrıca onbir lira vereceksiniz.

— Niçin, bir cüzdan tasdiki onbir lira mıdır?

— Bugünkü tarife efendim.

— Bu tarife neye göre ayarlanır?

— Tarifeyi biz kendimiz ayarlarız. Hem fazla konuşmayın isim sadece sizinle değil. Aksi halde, me-mura makamında hakaretten zabıt tutarım.

Müdür, bu sert çıkışından sonra, derhal zile bastı, giren odacıya:

— Oli efendi, bu zat vazifemde

bana hakaret ediyor, bekle zabıt tutacağım, dedi.

Neye uğradığını şaşırان Mustaki Beyefendi, çaresiz onbir lirayı verdi, işini bitirdi. Sabıka durumunun tesbiti için, Adliye Sekreterliğine giderken yolda, odacı Oli efendinin sırtışları gözünün önünden gitmiyordu. Kendisine, böyle davranılır mı idi? Ama elinde yapacak ne vardı?

Adliye Sekreteri, evrakı yazdı, imzadan önce:

— Bey, onbir lira vereceksiniz.

— Ne onbir lirası?

— Tarife, bey.

— Bunun da mı, tarifesi var?

— Ya ne zannettiniz, geçim meselesi bey.

Beyefendi, yine onbir lirayı verdi. Ama bu defa iyice kızmıştı. Gidecek, durumu savcıya, anlatacaktı. Sonradan ispatı güç olduğundan vazgeçti.

Hazır hükümet konağına gelmişken, bir alacağı için icra dairesine uğradı. İşini anlatırken İcra Müdürü başka işle meşguldü. Sözüünü bitirince, Müdür, onbir lira verin ve yarın gelin, dedi. Beyefendi almıştı, sesini çıkarmadan parayı masanın üzerine bıraktı, çıktı.

Son aldığı tarlaların tapusu yoktu. Bunu çıkarmak için Tapu Direktörlüğüne gitti. Muamele biterken, masanın üzerine onbir lira bıraktı. Direktör, tecrübeli iş adamı böyle olur, gibilerden sırtarak teşekkür etti. Beyefendiyi kapıya kadar da uğurladı.

Öğleyin evine gelen Beyefendiyeye hanımı evin önüne attıkları çöp için Belediye memurlarının elli lira ceza yazdıklarını söyledi. Beyefendi, hemen Belediye Şefinin yanına gitti, durumu anlattı. Cezanın kaldırılması için ne yapılması gerektiğini sordu. Şef:

— Bey, sadece onbir lira vererek, elli liranı kurtulabilirsiniz.

— Bu iş nasıl olacak?

— Bey, bizim zabıtlar numara takip etmezler. İstersek kopyasını yırtar atarız, hem malûm, geçim durumu, anlırsınız ya.

Beyefendi, elli lirayı vermektense onbir lirayı vererek, kurtuldu.

Ertesi günü, İnzibat Amirinin yanına gitti. Amir kendisini tanıır ve hürmet ederdi. Hiç olmazsa burada para vermeyecekti. Gösterilen koltukta rahat rahat oturdu. Amir, yazıyı hazırladı, iş imzaya gelince:

— Beyefendi, onbir lira vereceksiniz, dedi.

Beyefendi kızmıştı. Kan beynine fırladı. Hem ahpabı olsun, hem kendisinden rüşvet istesin. Akli bu işe bir türlü yatmıyordu. Sonunda:

— Amir bey, dedi. Ben bu onbir lirayı vereceğim. Lütfen bana izah eder misin? Bugün hangi daireye, gitsem isim bitince onbir lira istediler. Fazla ve eksik alan olmadı. Bu para ne parasıdır ve onbir lira oluşunun sebebi nedir?

Amir, dönen koltuğunda yarım tur attı, sigarasından bir nefes çekti:

— Bakın izah edeyim. Bilirsiniz, Ticaret Odası her ay, orta halli bir ailenin bir aylık geçimi için gerekli para miktarını ilân eder. Buna galiba endeks diyorlar. Bu ilân edilen para miktarı gıda ve ihtiyaç maddelerinin fiyatlarına göre ayarlanır. Bunun üstünde aylık geliri olan kimseler, iyi geçinir, altında olanlar sıkıntı çekerler. Bu sıkıntıya tabii memur ve işçi gibi dar gelirli daha çok hissederek. Hükümet ve sizler bizim durumumuzu düşünerek, şimdiye kadar maaşlarımızda bir artırma yapmadınız. Biz İstakoli ili memurları kendi aramızda anlaşmış durumdayız. Maaşlarımızdan fazla olan geçim endeksine uymak için, aradaki farkı, dairemize gelen iş sahiplerinden tamamlıyoruz. Bu ay endeks ilân edildi. Orta halli bir memur maaşından ayda üçyüz otuz, günde onbir liralık bir fazlalık gösteriyor. Sizden alınan bu onbir lira endekse uygulanır. Siz benim ahpabımsınız, almamam gerekir, o za-

Şansınız.
Başarınız
ve istikbaliniz,
Türkiye Vakıflar
Bankasında
açtıracağınız
hesapla
Gerçekleşir.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 20446 - A - 11978 -- 118)

man yaptığımız anlaşmayı bozmuş olurum.

— Peki, memur bu parayı her-
kesten alır ve alışkanlık haline ge-
tirirse?

— Bakın o zaman, namussuzluk
olur. Biz şimdiye kadar böyle yap-
madık ve yapmayız.

Bu güzel izah karşısında, Beyefen-
dinin ağzı açık kalmıştı. Demek ki,
kendisinin çıkmaması için uğraştığı
kanunu, memur tatbiki başlamıştı
bile.

Yurt dışına çıkacağı gün, bavul-
lar yoklanırken, Gümrük Amirinin
masasına onlar istemeden, onbir li-
ra bıraktı. Amir ters ters bakarak:

— Üç lira daha, dedi.

— Niçin, onbir lira değil mi?

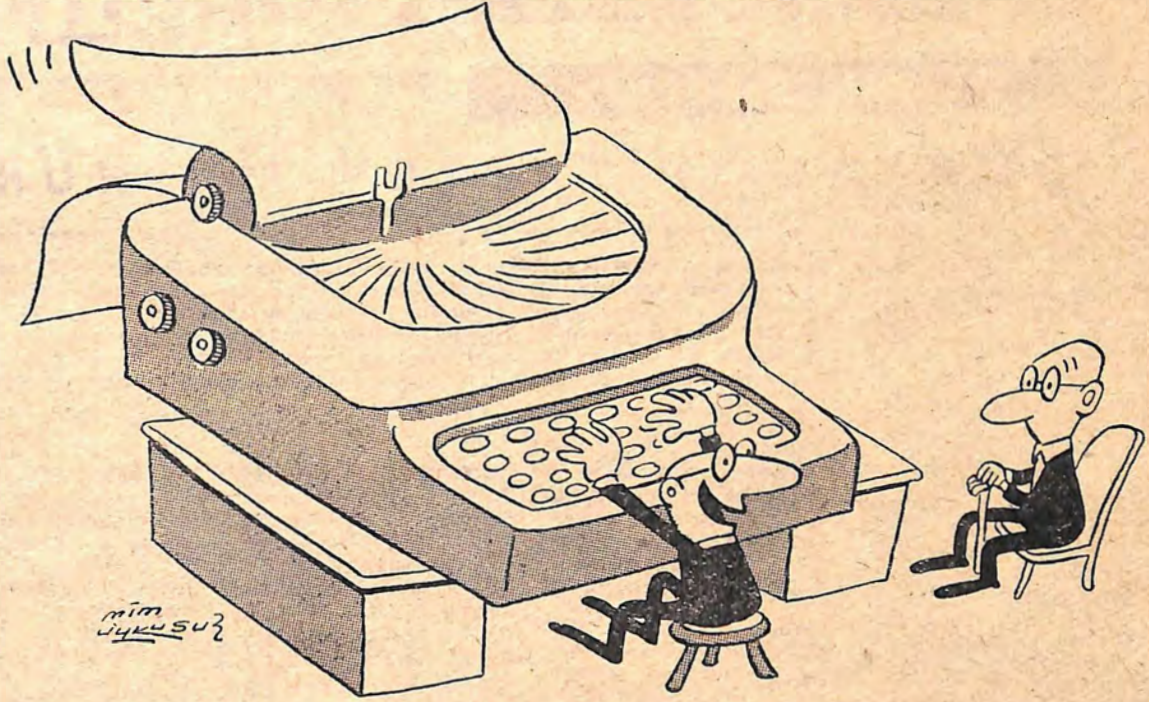
Amir, duvarda asılı takvimi gös-
tererek:

— Bey, bakın bugün yeni ayın bi-
ri, tarife değişti. Sizin dediğiniz, ge-
çen ayın tarifesini, dedi.

Mustaki Beyefendinin aklı başına
geldi. İnzibat Amirinin sözlerini ha-
tırladı. Demek ki, endeks günlük
üç, aylık doksan lira bir artış gös-
teriyordu.

Beyefendi, altı aylık geziden dö-
nünce, genç seçimler gelmişti. Yine
propaganda söylevleri hazırladı.
Bunlarda, rüşvet ve adam kayırma
ile savaşılabileceği, devletin fedakâr ve
vefakâr evlatları olan memurların
durumlarının düzeltileceği anlatı-
yor, onlara selâm ve sevgiler sunu-
luyor hasretle kucaklanıyordu.

Şahin Galip DURUM

— Dev bir esere başladım azizim!

YEDİ

PAZARTESİ:

Yavaş atın çiftesi!

Seçimlerden önce yapımına
göz yumulan gecekonducuların, yı-
kımına başlanmıştır.

Bu yıkım sırasında çıkan bazı
üzücü olayları gazetelerden izler-
ken, A.P.'lilerin propaganda ge-
zilerinde sık sık kullandıkları
bir döviz geldi aklımıza: «Kırat
altımızda, A.P. ardımızda...»

Buyrun bakalım... Kazma kü-
reği ile Belediye Zabıtası da kar-
şımızda!

SALI:

Beklerken...

Fakir umduğuyla değil, buldu-
ğuyla yaşamış. Bizimki de ona
benzedi.

Gelecek, geliyor, geldi, diye
beklerken yedi denizleri dolaşan
Kismet'i, ansızın bastırırverdi ye-

di ülkeyi dolaşan öğrenci hareke-
ti!

ÇARŞAMBA:

Daha neler çıkar!

Başta Gaziosmanpaşa olmak ü-
zere, bazı gecekondu semtlerin-
deki çeşmelerden koli basili çıkmış.

Söz konusu çeşme olunca, çı-
kar. Mübareğin on parmağında
on hüner. Hırsla de hırlasın, zır-
la de zırlasın, çapkınlaş de ıslık
çalsın. Koli'ye gelince: Malûm,
mikrobun baş düşmanı sudur. Eh,
suyu da idare vermezse, za-
vallı çeşme temizlenme imkânını
nereden bulur?

PERŞEMBE:

Seçimle olacak gibi değil

M.P. adına konuşan Genel Baş-
kan Yardımcısı Faruk Önder,
partisinin gördüğünü şöyle açıkla-
mış: «2 Haziran seçimlerinde oy-
ların yüzde ellisini alan A.P. ko-
alisyonuna gitmelidir.»

E vallahi gitmelidir. Nedeni
diyecek olursanız, A.P. günün bi-

rinde koalisyona gitmezse eğer,
Önder ile Bölükbaşı kabineye na-
sıl girer?

CUMA:

Eyvaah!

Öğrenci hareketlerine değine-
rek, «Dünya, yeni bir devir aç-
cak temel değişikliklere doğru
gidiyor» diyen Papa, Ortanın So-
lunu savunmuş.

Eyvaah! Gördünüz mü dünya-
nın başına gelenleri?.. İnönü mü,
yoksa Ecevit mi etkiledi bilin-
mez, baksanıza Papa da solu-
c olmuş!

CUMARTESİ:

Bir yıldızın peşinden...

Haftanın en önemli olayların-
dan biri de, Kızılay'ın yüzüncü
yılı girmesi. Hazırlıklar hazır-
lıklar kovaladı, ilgililer düzenlenen
büyük balo için dünyanın ünlü
kişilerine davetiye yolladı, rozet-
ler bastırıldı, afişler asırıldı,
radyolarda Kızılay'ı övücü ko-
nuşmalar yaptırıldı.

GÜN

Derken bütün gözler bir yıldız
a çevrildi. Ondan sonra Kızılay
unutuldu, yıldız çıktı gazete man-
şetlerine: «Gina geldi», «Gina şeh-
ri gezdi», «Gina alışverişe çıktı»,
«Gina dans etti», «Gina yeşil bi-
berli kara bibere batırarak yedi»,
«Gina aksırdı», «Gina esnedi».

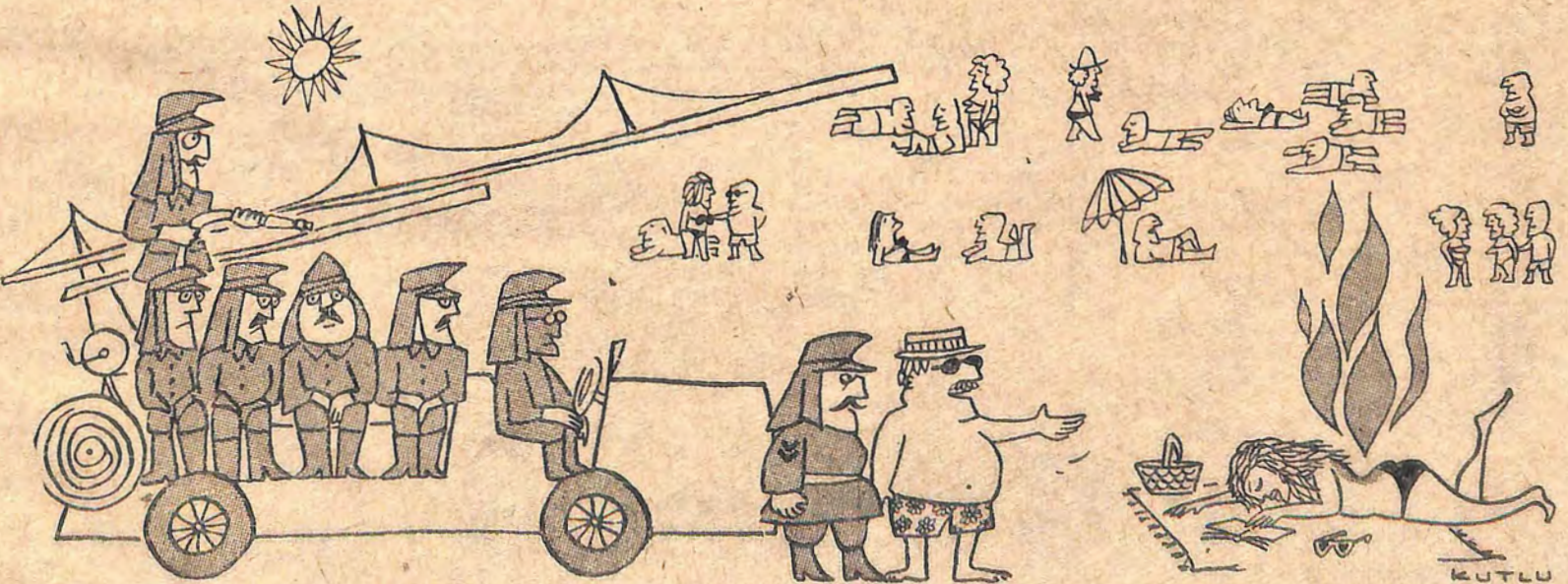
Kızılay'ın yaş gününü kutlaya-
lım dendi, Kızılay'ı unutanlar bir
yıldızın peşinden sürüklendi!

PAZAR:

Geliyooor!

Almanya, Polonya, Çekoslovak-
ya, Fransa, İspanya, İsveç, Yu-
goslavya derken, öğrenci boykot-
ları yayıldı Türkiye'ye...

Rotayı şaşırırmazsa, gideceği yer
belli. Fakat kim yetişip de ha-
ber verecek bugünlerde ses du-
varını aşma talimleri yapan Şah
Pehlevi'ye?

— Bizim hanım biraz fazla yandı da, size haber verelim dedik!...

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

DÜNYAYI TİTRETEN MEŞHURLARIMIZ

HEBANE BEN MEHMET EFENDİ: (1675) yılında ilk defa arkasına yaylı bir pervane takarak Çamlıca'dan Hayırsız Ada'ya uçmaya kalkan Hebaneben Mehmet efendi ilk harika adamımızdır. Hebaneben o zamanın padişahı İkinci Mustafa'ya bir nâme yollayıp şöyle demiştir:

«Şol Osmanlı devletinin kudretli padişahı... Ben Mehmet kulunuz gelecek cumayı cumartesine bağlayan sabahı müteakip neticeme taktığım bir kuvveti ceriha ile ol semaya zeminden uçarak Üsküdar üzerinden Kuzguncuk'a uğrayarak rüzgârın delâletiyle ol Hayırsız Ada adıyla mâruf zemine ineceğim. Şol devletli hünkârimız dahi bu seyre muntazır buluna ve beni semada nazarlarıyla takip eyleye... Amin...»

Mehmet efendi yazdığı nâmeden sonra dediği günde Çamlıca'dan uçmuş ve kendini şimdiki Millet Parkı'nın havuzunda bulmuştur. Allah rahmet eyleye...

BESTEKÜPÜ RIZA BABA: (1834) yılında yapılan ve o zamanın padişahı Üçüncü İbrahim huzurunda tam bir ay durup din-

lenmeden şarkı, semai okuyan Besteküpü Rıza Baba unutulmayacak müstesna adamlardandır. Rıza Baba yemeden içmeden okuduğu 3456 ağır semai, 2377 ağır aksak şarkı, 45678 curcuna şarkı, 5678 türkû ile padişahın sinirlerini bozmuş ve Üçüncü

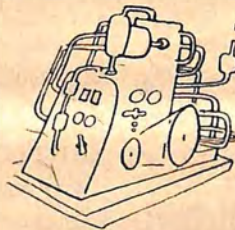
İbrahim sonunda aklını oynatmıştır... Bir türlü susmak bilmeyen Rıza Baba'yı yeniceiler zorla yakalayıp zindana atışlar fakat Rıza Baba orada da okumaya devam etmiştir. 89 yaşında Yedikule zindanında ölürken bile son nefesinde «Neyleyim tedbire takdir uymuyor» şarkısını okuyarak ölmüştür. Merhumun Karacaahmet'teki mezar taşında şunlar yazılmıştır:

Hicri 1455'te ahrete intikal etti Rıza Baba, Huzuru Mahşerde hâlâ gazel mi okuyor acaba?

DEVRIDAIM CEVDET BEY: (1911) yıllarında Eskişehir'de türeyen Devridaim Cevdet bey üşütüklerimden biridir. Babasının Yemen cephesinden dönmemesinden bozulan Cevdet bey kendini müsellesat ve riyaziye ilmine vermiş ve Devridaim makinesini icat etmek için tam otuz yıl gece gündüz demeden çalışmıştır. Makineyi bir kaç defa yaptığı sanan Cevdet bey, her seferinde şiştiğini anlamış, fakat yeni bir azimle gene işe koyulmuştur.

Kendinden aldığı kuvvetle kendi kendine ebediyen çalışacak bu makineyi bitiremeden ölen Cevdet bey o zamanın padişahı Sultan Reşat'a şu mektubu bırakmıştır:

«Şevketlüm Sultan Reşat bey...

Onbeş yaşından 55 yaşına kadar türlü mesai ile

icat etmeye çalıştığım Devridaim makinesini çalıştırmadan ölmekle zatı devletlünüze ve muhterem ahalîye verdiğim sözlü tutamadım. İlmi hakikata yakından muttali olan bendeniz şunu tebarüz ettirmek isterim ki... İnsan-ı beşer bazan şaşar... Devletlülerine hürmetlerimin kabulü... Rebülevvel sonra bendeniz Cevdet kulu-nuz...

VE GELELİM AHMET ZORO'YA: İşte kimsenin yapamadığını yapan ve insanlık tarihimize gümüş harflerle yazılacak ve bugünlerde ufacak bir fıçı içinde ve yanında karısı Meharet Zoro ve sadık ördeği Gamsız'la dünyanın yedi denizlerini dolaşan büyük kahramana... O sadece herkes gibi yedi denizlerde yelken açmamış, bu arada sekizinci denizde de beş kere batma, üç kere karaya oturma, altı kere demir tarama tehlikesiyle göğüs göğüse gelmiştir. Kilerdeki sirke fıçısını ortadan kesip gizlice Kumkapı'dan denize indiren Ahmet Zoro, hepinizin bildiği gibi tek kürek ve çift yelkenle Çanakkale yoluyla Madagaskar, Haiti, Azor adaları, Kamçatka,

Samatya, Ümit Burnundan okyanusun gaddar fırtınalarının içine dalmış ve bu arada karısı bir maşrapa ile fıçının suyunu almıştır. Hep orso alabanda, iskele sancak, siya siya gidan Ahmet Zoro üç kere yamyamların eline düşmüş, fakat onlara yurdu-muzun ve çeşitli müesseselerin mamullerinden yiyecek, giyecek ve yedek parça ikram ederek paçayı kurtarmıştır. Beynelmile Denizcilik Şirketi, Yelken-ciler Birliği, Fıçıcular Der-neği ve mazot sanayi tarafından desteklenen Ahmet Zoro, istikameti pusula yerine ördeği Gamsız'ın kuyruğundan tâyin ederek Çanakkale'den İstanbul'a doğru gelmektedir.

Bu büyük adamın yaptığını küçümsemek ve onu karşılamak için yapılacak büyük merasime iştirak etmemek düpedüz çekeme-mezlik ve fesatlıktır. Yü-rekten ve sevinçle sekiz denizlerde dolaşan Ahmet Zoro, eşi Meharet Zoro ve Gamsız'a hoşgeldin demeye kendimizi sahillere atalım, icap ederse iskelede yatalım. Yaşasın Ahmet Zoro... Şa... şa... şa...

Ahmet Zoro'yu karşılama programı

7.30 — Ahmet Zoro'yu uçaklar, gemiler, vapurlar, sandallar, arabalı vapurları Sarayburnu'nda karşılayacak, kortej denizden karaya çıkacaktır.

8.00 — Karada Ahmet ve Meharet herkesin elini sıkacak. Geğirti Gazozları Ahmet Zoro'ya bir gazoz anahtarı, Şen dullardan Suzan Cılve evinin anahtarını, çeşitli firmalar hediyeler vereceklerdir.

8.45 — Bir çöp arabasına binecek Ahmet Zoro, karısı ve ördeği hallın tezahüratları ve top atışlarıyla Sirkeci'den, Karaköy, Galatasaray yoluyla Taksim'e çıkacaklar ve orada çöpçülerin kollarında ve omuzlarda dolaştırılarak 35 kuruşa halka gösterilecektir.

9.15 — Ahmet Zoro ve şürekâsı yürüyerek Dolmabahçe'ye gelip saatin altında şehrin ileri gelenleriyle resim çektirecekler, ayrıca tanınmış ressamlarımızdan Şenfirça Faruk onların birer portrelerini yapacaktır.

10.45 — Kalabalığı dirsek ve yumrukla yaran Ahmet Zoro ve Meharet Zoro bir ara fenalık geçirecekler fakat Belediye Tabipliğince seçilmiş bir doktorlar ekibi onları kendilerine getireceklerdir.

11.35 — Kendilerine gelen Ahmet Zoro ve eşi arkalarına takılmış halkla beraber arabalı vapuruna binecekler ve biletsiz karşıya geçerken vapurda gazoz içeceklerdir. Ahmet Zoro bu arada mânalı bir konuşma yapacaktır. Bir ara kaptan köşküne

çıkan Ahmet Zoro arabalıyı idare edecek ve Üsküdar iskelesine bindirecektir.

12.55 — Üsküdar'dan hareket eden kortej, yolda bir cenazeye rastlayacak, cenazeye ihtiram duruşunu müteakip yollarına devam edecekler ve Nümune Hastanesi önünden geçerken bütün hastalar sokağa çıkarılarak Ahmet Zoro ve karısını sağol sesleriyle selâmlayacaktır.

13.15 — Kadıköy'de kurulacak taldarın altından geçerken Ah-

met Zoro atılan bir domatesle bir ara şaşırarak ve domatesi atanın boynuna sarılacak, Emniyet mensuplarıncı bir hâdise çıkarmasına mâni olunacaktır.

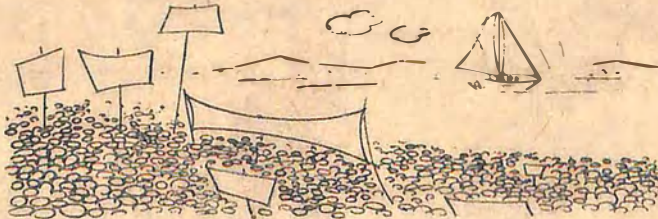
14.00 — Kalabalıkla birlikte Altıyol'a doğru yürürken Ahmet Zoro bir taksiye binerek tüyecek ve halk arkasına takılacaktır.

15.45 — Ahmet Zoro Bostancı'dan balıklama denize atlayarak yüzerek ve kendisini takip eden karısı ve ördeğiyle Adalar'a geçecektir.

16.00 — Akşam Ahmet Zoro şerefine Anadolu Kulübünde bir balo verilecek ve Ahmet Zoro nihayet rahatça iki duble rakısını içip sızacaktır.

23.30 — Kortej ve ilgililer Ahmet Zoro'yu yatağına yatırıp uşulca kapıyı çekerek bu kahraman çifti başbaşa bırakacaklardır.

Ördeğin bu arada yakalanıp pişirilmesiyle merasim son bulacaktır.

Biraz tuz.. Biraz biber..

JSTANBUL sosyetesini, daha doğrusu «para babaları» bir aydan beri Gina Lollobrigida'yı seyretmek için hazırlık yapıyorlardı... Nihayet bu emellerine Dolmabahçe Sarayında kavuştular. Kadını, erkeği bir an bile bıkmadan bu ünlü aktrisi saatlerce seyrettiler. O kadar büyük bir ilgi ile seyrettiler ki, her zamanki alışkanlıklarını unutup büfelere hücum etmediler.

Kızılâyn yüzüncü kuruluş yıldönümünde verilen bu baloya gidebilmek için kuruma bir çift başına beş bin lira ödeyenler vardı. Ancak bu parayı yıllık vergilerinden düşebildikleri için, zenginlerimiz istemiyerek de olsa Kızılaycılara bir milyon lira teerruda bulunmuş oldular. Şimdi mesut Kızılaycılar inşallah bu toplanan paraları, inşa etmek istedikleri hastane için derhal harcamaya başladılar.

Kendisini görenleri büyük hayâl kırıklığına uğratan Gina Lollobrigida ise burada kaldığı süre zarfında trafiği aksattı, hâlıcularla haşır nesir oldu ve İstanbul'a âşık olduğunu söyleye söyleye İtalya'ya döndü.

Moda Kulübünün açılışı da her zamanki gibi tantanalı ve gösteriş meraklılarını tatmin edici tarzda oldu. Yine aylarca süren terzi faaliyetlerinden sonra Moda'da elbise defilesine çıkan hanımlarımız birbirlerini seyretmek fırsatını buldular. Müthiş kalabalık olmasına rağmen kimin ne giydiği gayet iyi tesbit edilen açılış gecesinde, sade elbise hanımlara, süslü hanımlar tarafından düşük not verildi. Ancak pahalı ve işlemeli elbiselerin ve terzi etiketlerinin sükses yaptığı bu gecede, erkekler de karılarını zevkle ve iftiharlaتماşa eylediler.

Ath Spor Kulübü de yazlık açılışını son derece değişik bir tarzda yaptı. Davetlilerin tahtaravanlar üstünde geldiği bu balo, bahçede verildi. Ortada yanan büyük ateşin üstünde yirmialtı kuzu yavaş yavaş çevriliyor, soğuktan titreyenler ateşin etrafında ısınmağa çalışıyorlardı. İştahla kuzuları yiyen davetliler çok neseli bir gece geçirdiler ve soğuga rağmen oradan zorla ayrıldılar.

Yazlık kulüplerden Kuruçeşme'deki Galatasaray Adası'nın açılışı da bir baloyla tesit edildi. Üyelerinin hemen hemen hepsi-

nin hazır bulunduğu bu baloda herkes pek keyifliydi.

Tiyatroların kapanmalarına rastlayan günlerde, LLC Okulunun dönen tiyatrosu, bir kaç defa tekrarladıkları merasimlerle smokinli - tuvaletli bir açılış yaptı. Teknik ârıza yüzünden bir hafta açılışı ertelenen LLC Tiyatrosunun başında bulunan Muhsin Ertuğrul hemen her açılışta yukarı kattaki yerinden sahneye koyduğu Marat-Sade adlı eseri seyretti ve bütün ısrarlara rağmen katiyen aşağıya inmedi. Döner koltuklarında başları dönen seyirciler, sahnedeki rolü yapan oyuncuların tükürük yağmuruna tutuldular ama, sanat aşkları bu yağmura içlemelelerini bastırdı.

İran'ın sevimli yeni bir büyük elçisi ile bir basın atışesi var. Her ikisi de diplomatlarda alışık olmadığımız bir açıksozlülüğe sahip kişiler. Zaten bu yeni tayinler Türkiye'yi gerçekten seven Dışişleri Bakanı Ardeşir Zahidi'nin arzusu ile yapılmış. Şimdiye kadar pek gevşek tutulan Türk - İran münasebetlerini perçinleştiren bu yeni kadro sık sık İstanbul'a gelerek basınla temas ediyor ve kokteyl partiler veriyor. Geçenlerde de sırf İstanbul'a bir kokteyl vermek için gelen Basın Ataşesi Bijan Mohamad Matin ve bir Türk generallinin kızı olan eşi, tanıyanlara kendilerini çok sevdi. Davette hazır bulunan İran'ın genç büyükelçisi Fereydoun Movassaghi ve eşinin de güzel Türkçeleri ve sorulan sıvri suallere bile verdikleri olgun cevapları ilgiyle karşılandı.

Fazıl Hüsnü Dağlarca'nın Türkiye'de yaşayan en iyi şair seçilerek Amerikalılar tarafından en büyük ödülle taltif edilmesi İstanbul'da çok güzel bir sanat olayına sebep oldu. Şiirlerinde daime Amerikalılara çatan şairin, buradaki Amerikalı ve bilhassa oradan gelen Amerikan şairleriyle karşılaşması hoştu. Her iki taraf da çok iyi intibalarla birbirlerinden ayrıldılar ve şairimiz Amerika'ya gitti. Liman lokantasında verilen bir kokteylli yemekte karşılıklı konuşmaları büyük zevkle dinleyenlerin başında Dağlarca'nın şiirlerini Türkçeden İngilizceye çeviren ve bu tören için Amerika'dan uçakla İstanbul'a gelen Talât Halman geliyordu.

Leylâ ERDURAN

PLAJ GÜZELİ YARIŞMASI

No: 3 KÜÇÜKSU PLAĞI GÜZELİ: MELEK KÜÇÜKSU

BOY: 1.66
KİLO: 65
YAŞ: 18
BEL: 55
GÖĞÜS: 99
KALÇA: 90
BİLDİĞİ DİL: Sade Türkçe.
SEVDİĞİ YEMEK: Ebegümeci.
SEVDİĞİ RENK: Açık sarı.
KİMİN YERİNDE OLMAK İSTER: Halasının kızının yerinde.
EN BEĞENDİĞİ ARTİSTLER: Yerli sevmiyor. Enebi: Janc Fonda, Ömer Şerif.

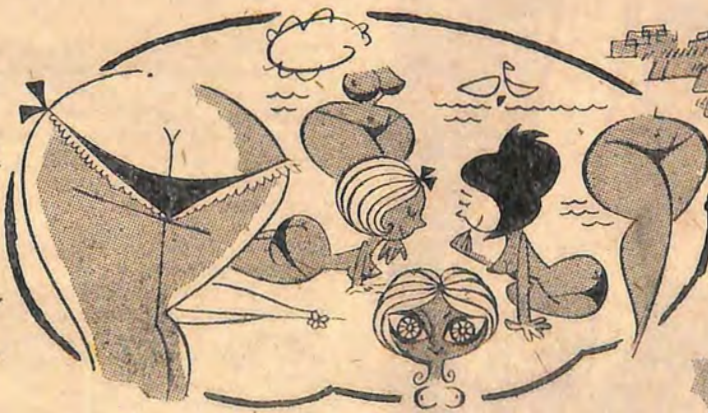
Melek Küçüksu'nun soyadı huyuna uygundur. Çünkü Melek küçükten beri küçük-suyunu yatağına yapar... Babası hallaç, anası ev kadını olan Melek, ismi gibi huyunun da güzelliği ile on beş yaşında dikkati çekmiş ve ilk aşkı, romantik mahalle delikanlılarından Adnan'la Yıldız Parkında tatmıştır... Küçükten beri defterinin arasında çikolata kâğıdı, çiçek, yaprak ve karamelladan çıkan mânileri biriktiren Melek, hassasiyetten bir ara 35 kiloya kadar düşmüş ve üç kere zafiyet geçirerek sanatoryomda yatmıştır. İşte o sıralarda hastanenin yakışıklı doktorlarından Faruk beye gönlünü kaptıran Melek (Kalbimin Hisleri) adlı şiir defterini doldurmaya başlamıştır. Defteri fazla doldurunca ikinci deftere geçmiş ve şiirlerini üç defterde toplayıp bir gece doktorun onu taburcu etmesinden sonra defterleri kilo ile bakkala satmıştır... Melek'in melânkoliye düşmesi üzerine babası doktorların tavsiyesi üzerine onu deniz havası alsın diye Çeşme'ye halasının yanına göndermişler ve Melek orada ilk deniz banyosunu halasının oğlu Haydar ile yapmıştır. Deniz, Melek'e birden çok iyi gelmiş; iştahı açılan Melek dolapta yemek bırakmamaya başlayınca halası onu doyuramayacağı anlamış ve bir otobüse bindirip İstanbul'a göndermiştir... Fakat genç kızın deniz içine işlemiş olduğundan artık kendini hep plaja vermiş ve mayo üstüne mayo değiştirerek Küçüksu'nun bir numaralı plaj kızı olmaya başlamıştır... Bu arada üç kere nişanlanan Melek, erkeklerde aradığı ferahlığı bulamamış ve denizin iyod kokuları içinde ve kumların üstünde hayâlleri ile başbaşa kalmıştır... Yüzmeyi pek bilmeyen Melek daha ziyade yanmaya bayılır... Çok tatlı yanar... Denize sadece bir kere boynuna kadar girip üç kere derin nefes alır ve gene kuma yatar... Sonra kalkarak bir tost ve bir gazozla midesini uyutur... Gene kuma yatar... Plajdan girince ilk göze çarpan onun kırmızı mayosudur... Erkeklerle ufak paslar atar fakat gene kumda kendi kendine yatar... Bilhassa bacaklarının güzelliği ile nam yapan Melek'i görmek için şehrin uzak semtlerinden meraklılar plaja gelir. Tarifesi yüksektir... Her gün beşyüze yakın erkek Melek'i seyreder... Bulutlu ve kapalı havalarda ortaya çıkmaz, plajın gazino kısmında oturup Fotoroman okur... Yeni aldığı kurbaga gözlükleri ile bu yıl gene dikkati çekmekte olan Melek -kazansa kendine göre bir şeyler yapacaktır... Fakat kimseye ne yapacağını söylememektedir...

Melek Küçüksu

BEYEFENDİLER...

HAMFENDİLER...

EFENDİLER!..

— Neyin?
— Oranın.
— Etmem. Sizin hatırlarını mı kıracağım?
— Sonra, bundan da kimseye bahsetme!
— Neden?
— Seni, bizim buraya getirdiğimden.
— Bahseder miyim hiç? Siz beni trenle gezdirin, cebime beş lira koyun, ayağıma ayakkabı... Ben de bunca iyiliğe karşılık, bu yaptıklarınızı sağa sola söyleyip sizi rezil mi edeyim? Hiç ana sütü emmedik ama, Allahın izni keremiynen, emdiğimiz çiğ süt değidir. İnek sütünü iki kez kaynatmadan vermezlermiş bize.
— Al bakalım şunu!
— O da ne âbi?
— Bir lira. Benden sana harçlık.
— Almam âbi!
— Döverim haa!
— O zaman ahırım.
Eşref bey:
— Al ben de elli kuruş vereyim, dedi.
— Zahmet etme be âbi!
— Al al!...
— Almam.
— Döverim.
— Ver!
Cebimdeki beş lira ile beraber tam altıbuçuk liram oldu.
— Abiler, tam altıbuçuk liram var. Kadri bey:
— Eh, epeyce paran var, dedi. Bir iş bulana kadar bununla idare edersin.
— Ben iş aramıyacağım ki.
— Ne yaparsan yap, bir daha oraya adımını atma da... Çaldırma lan paranı ha!
— Çaldırmam çaldırmam.
— Haydi bakalım yürü!
— Yürüyelim arkadaşlar!... İndik trenden... Sağolsunlar, iki-

si de beni garın kapısına kadar geçirmek nezaketinde bulundular.
— Haydi güle güle!
— Öpüşelim âbiler, gidip de gelmemek var, gelip de görmemek var.
— Hele bir gel!...
— Söz gelişi âbi.
İkisiyle de öpüştük. Gözlerim yaşardı...
— Bırak yufka yürekliliği, dedi Kadri bey.
Eşref bey tamamladı:
— Hayatta sert ol!
Odun gibi...
Kadri bey aldı:
— Bu yolu tut git!
Bu yol medeniyet yoludur...
Aldı Eşref bey:
— Arkana bakma hiç!
Biz varız!
Aldı Kadri bey:
— Polisin eline düşme!
Tek kuyuya düş, polisin eline düşme!
Aldı Eşref bey:
— Parana sahip ol!
Boru değil, üzerinde hazine taşıyorsun!
Ne zormuş ayrılması... Hele ayrıldıkların polis olursa. Ama ayrıldık. Eee, koca şehir!... Bakalım sen neler getireceksin benim başıma! Yürüdüm... Karşı kaldırıma geçtim... Yoldan geçen birini durdurdum:
— Neresi burası arkadaş?
Adam, tuhaf tuhaf baktı suratına...
— Bakma öyle yüzüme! Selâmi âbi söyledi ya buranın ismini, unuttum!

— Burası (.....)
— Teşekkür ederim beyim!
Adam, yanımdan biraz uzaklaşmıştı ki, tekrar sordum:
— Burada tımarhane var mı?
Cevap vermeden kaçtı gitti adamcağız. Sanki soracak başka insan yok. Yaşlı bir kadını durdurdum:
— Hanım abla, bu şehirde tımarhane var mı?
Hanım abla, adamdan daha cesaretli:
— Deli misin evlâdım? diye sordu.
— Hayır, dedim.
— Yok evlâdım, bu şehirde tımarhane yok!
Sevindim olmadığının... Çünkü, hiç belli olmaz insanları, akılları eserse tutar insanı sen yine deli oldun diye tıkıverirler tımarhaneye... Sen, istediğin kadar:
— Akıllıyım, de, kimse inanmaz.
— Yahu akıllıyım ben!
— Akıllısın da, niye o profesörle ceketin altına giriyorsun?
— Yahu akıllıyım ben?
— Akıllısın da, niye o rakamcıyla çam ağacının yapraklarını sayıyorsun?
Diyemezsin ki:
— Kıramadım arkadaşlarımı, diye. Onlar zannederler ki, orada arkadaşlık yoktur, insanlık yoktur, hiçbir şey yoktur... Niçin olmasın? Oysa ki, ne kadar ağladık o sevgilinin mezarının başında! Saygı nöbeti bile tuttuk. Arkadaşımın sevgilisi, boru mu?
İnsanın hiç tanımadığı bir şehirde gezmesi, aynı bir rüyada gezmesi gibidir. Rüyadır ilk gün o caddeler, o dükkânlar, o evler, o meydanlar. Ben de rüyada gibi dolaştım ilk gün... Öğleyin bir lokantaya oturup âfiyetle karnımı doyurdum. Beş lira verdim amma, helâl olsun! Yemekten sonra yine arşınlamağa başladım caddeleri... Nerede bir polise rastlasam, hemen sırtıyorum... Polisi görünce sırtmak, en iyi şeydir. Çünkü, kimse onlara sırtarak bakmak cesaretini gösteremeyeceği için, polis afallar, bu adam bana niye sırtı diye. O, afallaya dursun, sen sokağı döner, çoktan çeker gidersin. Ama, akşama doğru, o saatin dibindeki polis afallamadı. Kolumdan tutarak:
— Niye sırtıyorsun ulan? diye sordu.
Ne cevap vereyim? Şimdi ters bir cevap versem, daha ilk günden, yürü olacak. Hani ben de, az centilmen değilimdir... Kıramıyacağım adamı:
— Yürüyelim arkadaşlar! diyeceğim. Ya sonu?
— Kafa koçanın?
— Yok!
— İkametgâhın?
— Yok!
— İşin gücün?
— Yok!
Tamam... Mademki kafa koçanın yok, mademki işin gücün yok, mademki ikametgâhın yok, böylese bimekânsın... Gir ulan betonhaneye!
Yok canım, doğru değil! İstemiyorum betonhaneyi. Şöyle, biraz temiz hava almak istiyorum canım.
— Cevap versene ulan, niye sırtı-tın?
Hiç kimseye göstermediğim bir şeyi bu polise gösterdim. Öyle ya, biraz da ondan faydalanalım. Bonservisimiz var cebimizde, hem de kapı gibi. Yedi yıl niye yattık orada? Sırf bu bonservise kavuşmak için!...
Ön cebimden, deli raporumu çıkardım:
— Al oku!

Okudu:
— Demek sen delisin?
— Müsaade ederseniz deliyiz.
— Azılı mı?
— Hayır, azısız.
— Niye deli oldun?
Lâfa bak! Niye deli oldun? Sanki, niye bakkal oldun der gibi.
— Olduk işte, bir de dellanelim bakalım, nasıl olacak, dedim kendi kendime ve deli oldum.
— Haydi bakalım, al kâğıdını, dolaşma buralarda. Akıllılara mahsus-tur buralar. Toz ol!
Çaktım selâmı... Biraz daha yürüdüm. Sonra, kaldırımın birine çömelip oturdum. Bana nesi dünyadan?... Gelsin geçsin ördekler!... Koskoca kaldırım. Bunu belediye yapmadı mı, babalarının malı mı? Hem, yedi yıl çiğnemedim ben bu kaldırımları...
Önünden bir limonatacı geçti:
— Verelim mi âbi, bağrıyanıklara iyi gelir!
— Ver bakalım!
Ekşisiz, şeker-siz bir şey... Utan-sın tüm limonatalar, bu sarı boyalı suya da limonata dendiği için...
— Kaç kuruş bu?
— 25 kuruş.
— Çok ucuz... Nasıl çıkarıyorsun bunun parasını be?... Hem bal gibi, hem sırf limon...
— Ne yapalım arkadaş, hile yap-san kimse içmez!
— İçmezler içmezler, sakın hile yapma!
Verdim parasını gitti... Şimdi namuslu mu bu adam yâni? Namus-lu!...
Güneş batıncaya dek orada oturdum. Cebimde 125 kuruşum vardı. Lokantanın birine oturmadan sordum:
— Arkadaş, 125 kuruşla karnımı doyurabilir miyim?
— Bir çorba, bir parça da ekme!
— Olsun!...
İnsan sağlığı bakımından, akşamları çorba ekmele karın doyurmak en iyisi... Parayı peşin verip, çorbamı içtim, ekmeğimi yedim. Dayandım üç bardak da su... Var mı bana yan bakan!...
Yatacak yer?... Düşünme Sipa!... Hiçbir şey bilmezsen, çıkarsın şehrin dışına, yatar uyursun tarlanın birinde... Ama, ne demişti polis âbiler?
— Bu yakışıklılık, bu boy, bu pos!...
Yok mu bir hayır sahibi bu yakışıklı genç bir gecelik evinde misafir edecek? Acaba bu şekilde bağışsam, çıkar mı bir ilgilenen? Çık-maz!... İnsanlar, yeri yurdu olmayanlarla asla ilgilenmezler! Bunlarla, yalnız oteller ilgilenir, o da paran varsa! Param? Çok şükür tertemiz...
(Devamı var)

bütün yurttta

TÜRKİYE HALK BANKASI A.Ş.

Halktan Aldığını

HALK'a veren banka

(Basın : 10265 - A - 20101 — 116)

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

IDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI : Kapak içi, san-timi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.
Flatı : 100 kuruştur.

JZABEL, güzelliğinden emindi. Ona bu rahatlığı veren, çevredeki bütün evlerin balkonlarından daha alçak olan balkonuna güneş banyosu yapmak için bikini mayosuyla uzandığı zaman, çiçeklere üşüşen arılar gibi her yönden uzanan erkek başlarının bolluğu idi.

Evet bu böyleydi. Yüzü, saçları, vücudu, her yeri güzeldi İzabel'in. Nereye gitse bakışlar üstünde toplanıyordu. Yalnız bir derdi vardı ki, kolay kolay hallolacak dertlerden değildi: Evinin balkonul... Körolası balkonun seviyesi, diğerlerinden alçak olmasaydı ne çıkardı sanki? O zaman bikini mayosunun kurdellâlarını da çözer, vücudunda güneş görmeyen yer bırakmazdı. Fakat şimdi ki halde kıskanç zevcelerle nişanlılar, böyle bir güneşlenmeye fırsat mı verirlerdi?

Güzelliği, başa vuran bir içki gibiydi İzabel'in. Aşık olacak bir bün-yeden çok, aşık edecek bir bün-yeye sahipti. Bununla beraber iyi bir kadındı. Hayranlarının ateşli teşebbüslerini, vahşi bir inatla itiyordu. Maceradan korkuyor, kocasını aldatmak istemiyordu. Ancak güneş banyosu yaparken iç çekerek kendini seyredenlere de kızmadan, gizlenme-

den göz payı almalarına müsaade ediyordu.

Karısı ile iftihar eden Servais'e gelince: Çevresinde ve işinde son derece iyi bir insan olarak tanınan Servais, çekingen tiplerdendi. Yakışıklı ve genç olmasına rağmen entelektüel tartışmalara girmez, göze çarpmayı, kendinden bahsettirmeyi sevmezdi. Kıskanç bir erkek de denemezdi Servais'e. Karısının banyolarından doğan dedikodulara önem vermiyor, üstelik birbirine anlatacak başka konu bulamayan bu insanların zavallılıkları ile düpedüz alay ediyordu. Hele kapıcı kadın mâsum bir güneşlenmeyi öylesine dallandırıp budaklandırırmıştı, öyle heyecanlı hikâyeler uydurmuştu, İzabel'i modern bir Messaline yapmış, çıkmıştı!

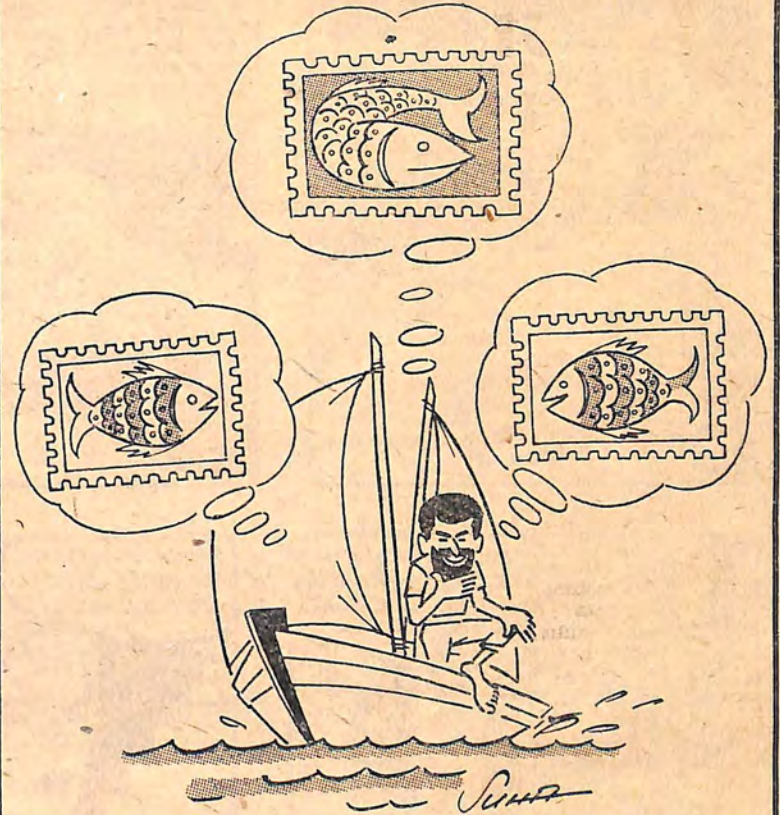
Genç kadın, dedikoduların sağladığı şöhretinden memnundu. Kafaları bir takım yalanlarla doldurulmuş erkeklerin aç bakışlarından büyük zevk duyuyordu. Söylentilerin gerçeğe daha uygun olmasına yardım etmek için, yüreğinde bir kötülük olmadığı halde elinden geleni yapıyordu. Meselâ bir postacı kapıyı çalsa, bir havagazı kontrol memuru gelmiş olsa. adamları en dekolte kıyafetlerle karşılıyordu. Çoğu zaman rastlantılar da yardım ediyordu kendine. Zil çalındığında ya henüz uyanmış oluyor, ya da banyoda bulunuyordu. Sonra da ya bir naylon gecelik, ya da ıslak vücuduna sarıldığı yarım yamalak bir havluyla kapıyı açmak zorunda kalıyordu. Gelenler İzabel'i bu kılıkta görür de susar mı? Gördüklerine hayâl güçlerini de ekleyerek, önüne gelene ballandıra ballandıra anlatırlardı.

İzabel'in kişiliği, bu yönde gittikçe güç kazanıyordu. Dolayısıyla herkes Servais'e acımaya başlıyordu. Bu kadar iyi ve saf bir kocaya ihanet edilir miydi?

Servais boynuz takmadığı halde, kısa zamanda bir boynuzlu olarak tanındı.

Yine bir öğle sonrasıydı. İzabel portatif televizyonunu yanına almış, stüdyonun askılarını gevşetmiş, bal-

Yurda dönen «Kismet» ile ilgili pullar basıldı. — Gazeteler —

Yazısız

kona uzanmıştı. Televizyonda seyrettiği yüzler, güneş banyosunun monoton saatlerine bir değişiklik getiriyordu. Günün şarkıcısı olan bir genç programını bitirdikten sonra takdimci, yarışmalı bir törenden izlenimler yayınlanacağını açıkladı. Şehrin girişindeki geçit hizmete açılacak, bu münasebetle şehre ilk giren araba iki kişilik bir hafta süreli bir Polenezya seyahati kazanacaktı. İşin sürpriz tarafını kimse bilmediği için bir yarışma değil, bir şans denebilirdi buna.

Bütün dikkatini televizyona verdi İzabel. Kurdellâlarla süslenen geniş geçidin ortasında belediye reisi yerini almış, mini etekli hostesler çevresini sarmıştı. Merasim saat dörtte başlayacak, kurdellânın kesildiği an tesadüfen şehre girecek olan araba, konan ödülü alacaktı.

İzabel'in ve bütün şehir halkının bakışları ekranda, sabırsızlıkla herkes merasimin başlamasını bekliyordu. Dörde üç var, iki var, bir var, ve... Saat tam dört! Belediye reisi makası aldı, halkın alkışları, bandonun marşları arasında kurdellâyı kesti. İki dakika kadar ancak geçmişti ki, makinelerini hazırlayan foto muhabirlerinin sabırsız bekleyişlerini sona erdiren bir araba göündü. Geçite doğru ağır ağır geldi, bekleyen görevliler arabaya durması için işaret verdi.

— Bak hele, diye mırıldandı İzabel. Ne kadar da bizim arabaya benziyor?

Televizyon başında bekleyen semt halkı da aynı şeyi düşünüyordu o sıra:

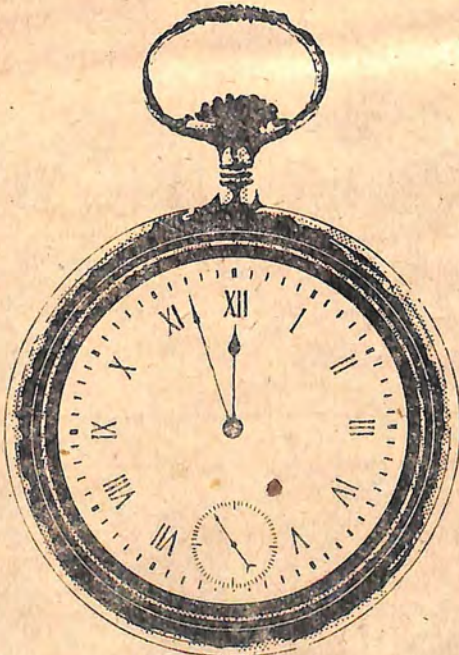
— Yahu, diyorlardı, bizim boynuzlu Servais'n arabası değil mi bu?... Evet, o idi. Küçük arabanın açılan kapısından önce ne olduğunu, neden durdurulduğunu anlayamayan Servais çıktı, hemen ardından son derece güzel bir sarışın aşağı indi.

Bu sahne karşısında neye uğradığını şaşırان İzabel âdeta donmuştu. Donmuş sözcüğü bile hafif kalıyor burada. Bir darbe ile tahtından düşü ülen bir kraliçeye dönmüştü. Daha fazla seyretmeye tahammülü yoktu. Uzandı, televizyonu kapattı. Sonra sadık bildiği kocasından intikam almak için, «Kim ne derse desin, kim nasıl düşünürse düşünsün» deyip, küçücük bikinisini de üstünden atarak, çıplıplak verdi kendini güneşe.

Bir kadının çıplaklığına, bir de Servais'in çapkınlığına bakan semt halkı:

— Tamam, dedi, karı koca bera-bere kaldılar. Bir başkasının karısı ile gezip tozan Servais boynuzlarını, İzabel de bikinisini attı!

(Leopold Massiera'dan)

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ yurt içinde ve dışında

EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad no 1. kat. 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

Yenilik!

Akşam Yemeklerinde
AİLE TABLDOTU

BİR KİŞİ

12,50 TL

(SERVİS DAHİL)

KONYALI

Türk Mutfağının
rakipsiz önderi

Sirkeci İstasyon karşısı

Milletler Gülüyor

Anlayış

MAYO ve plâj elbiselerinin gösterildiği sergideydik. İnsan denen yaratığın anatomisini harikulâde belirten bir modele hayran hayran bakarken, yanıma gelen Toni hırsla soluyarak:

— Sandi'yi gördün mü? diye sordu.

— Az önce buralardaydı. Bir şey mi istiyecektin?

Bir şey mi istiyecektin diye sormakta haklıydım. Çünkü arkadaşlar arasında onun kadar nazik, arkadaş canlısı ve herkesin işine koşan biri daha yoktu. Üstelik son derecede sevimli ve cana yakın bir insandı Sandi.

— Suratına bir yumruk aşkedeceğim, diye Toni homurdandı.

Kibarlığın kendisi olan Sandi için bu sözleri kullanmasına şaşarak sordum:

— Niye? Sana ne yaptı?

— Bu sabah karımın kilosunu getirdi.

— Bu iyi niyeti gösteren bir davranıştır.

— Evet, önce boş bulunarak teşekkür bile ettim...

— Çok iyi yapmışsın... Kilotu nerede bulmuş?

— Plajda.

— İyi ya... Bu da onun dürüstlüğü gösteriyor mu?

— Olabilir. Fakat kilotun Celia'ya ait olduğunu nereden biliyor?

— Belki üstünde markası vardır.

— Böyle bir şey yok. Alâde, her kadının giydiği transparan bir kilot getirdi.

— Yeter! diye sözünü kestim. Kilotun üstüne neler eklediğini ve aklına neler getirdiğini çok iyi tahmin ediyorum.

— Bu otelde kilot giyen yüzlerce kadın var. Şüpheye bile lüzum görmeden Sandi'nin karımın kilotlarını tanıdığını söyleyebilirim. Sen başka türlü düşünebilir misin?

— Hakikati öğrenmenin tek yo-

— Sen anneme uslu duracağına söz verdin ama, ben vermedim!

lu var: Gidip Sandi'ye soralım.

O sırada, sahnede «Ürperiş» isimli bir mayo gösteriliyordu. İçimi çekerek Toni'nin arkasından bara doğru yürüdüm.

Sandi bir masa başında, yanında genç bir kız, önünde viski dolu bardağı, neşeyle konuşmaktaydı. Bizi görünce:

— Dostum, size yeni bir yıldız namzedi tanıttım, diye bağırdı. Ben, ne olur ne olmaz, hırsla kabaran Toni ile Sandi'nin arasına oturdum. Toni:

— Doğrusu mükemmel bir dektifmişsin, diye alayla konuştu. Plajda bir kilot buluyorsun ve bunun karıma ait olduğunu derhal anlıyorsun. Bu kanaate hangi delile dayanarak vardın, anlayabilir miyim?

Bir sarhoşluk anında yaptığı hataya çoktan pişman olan Sandi, gözlerini Toni'den kaçırmaya çalışarak cevap verdi:

— Çok basit dostum. Bu kiloları benim kız kardeşim satıyor.

Geçen akşam hepsini sattığını, son kalan 42 beden bir kilotu da Celia'nın istediğini bildirip, benden kilotu sizin eve bırakmamı rica etmişti...

Toni, geniş bir nefes alarak akla yakın gelen bu açıklamayı kabul etti. Bense ondan da derin bir nefes alarak her ikisinin sağlığına içtim. Sandi gibi şımarık ve yakışıklı bir gencin kadın kilolarını ne şekilde tanıdığını Toni'nin hiçbir zaman anlayamamasını dileyerek, bazı erkeklerin babacan ruhlu olmaları sayesinde kıskançlık yüzünden işlenen cinayetler önlenbiliyor diye düşündüm.

İlan

Adam papağanını kaçırmıştı. Gazeteye şu ilâmı verdi: «Bu günlerde başıboş gezen papağanın bana ait olduğunu bildirir, fakat politik fikirlerini asla benimsemişimi görülen lüzum üzerine açıklarım.»

Çok namuslu

Karşılıklı çay içen iki ev kadını konuşuyordu:

— Nasıl yeni aldığın hizmetçiden memnun musun?

— Memnunum, yalnız fazlasıyla namuslu... Hiçbir şeyin tozu-na bile dokunmak istemiyor!...

Hasta âşık!

Bir klinikte, hasta, güzel hemşirenin yumuk ellerini tutarak:

— Matmazel, dedi. Sizi çok seviyorum, iyileşip buradan çıkmak istemiyorum!

Güzel hemşire tatlı bir kahkaha ile cevap verdi:

— İster istemez iyileşeceksiniz, bana âşık olan doktor, dün siz beni kucaklarken görmüş!...

Hizmetçi kız

Karı koca, genç hizmetçilerinin evleneceğini haber alınca canları sıkılmıştı. Bir aralık adam, hizmetçi kızını yanına çağırdı:

— Evleneceğine memnun oldum kızım, dedi. Fakat bizi bırakıp gideceğine üzüldük...

— Ama ben buradan ayrılmıyacağım ki...

— Sahi mi?... Müstakbel kocanla bu hususta anlaştınız mı?

— Tabii... Oğlunla evleniyorum!...

Hatâ

Adamın biri, tanıdığı doktora sordu:

— Doktor, mesleğinizde hatâ işlediğiniz oldu mu?

Doktor içini çekti:

—Evet, bir kere, milyon bir hastaya yalnız iki defa viziteye gittim!

Artırma

Müzayede salonunun görevlisi bağırdı:

— İçinde onbin frank bulunan bir cüzdan az önce kaybolmuştur. Bulup getirene sahibi tarafından derhal ikiyüz frank verilecektir.

Salonda bulunanlardan biri cevap verdi:

— Cüzdanı bulan bana getirsin, helâlîndan bir binlik var!

Telâşa lüzum yok

Atlantığın üzerinde uçan uçağın bir motoru bozulmuştu. Yolcular arasında panik başlamıştı, herkes birbirini kucaklıyor, ağlıyordu. Bu sırada yolcular arasında bulunan bir general, gayet sâkin bir tavırla:

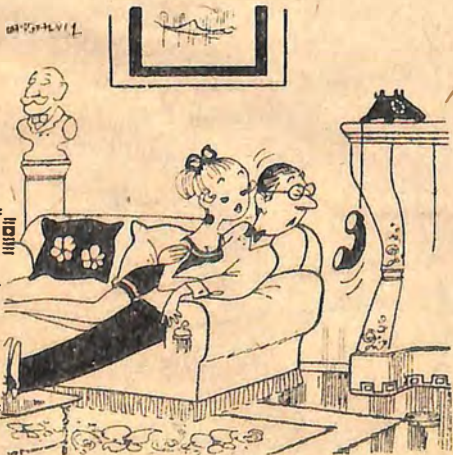
— Yolcular! dedi. Korku ve telâşa kapılmayın, uçak düşse dahi hiç birimizin burnu bile kanamıyacak...

Bir kaç dakika sonra duruma hâkim olan ve uçağı sağ ve sâlim olarak en yakın hava alanına indirmeğe muvaffak olan pilot, generalin elini sıktı:

— Çok teşekkür ederim sayın general, dedi. O söyledikleriniz sözlerle uçaktaki paniği yatıştırdınız ve böylece hepimizin hayatını kurtardınız.

General gülümsedi:

— Teşekküre hacet yok, doğruyu söyledim. O sırada denizin üzerinde uçuyorduk, uçak düşse idi, hiç birimizin burnu kanamıyacak sadece boğulacaktık.

— Daba konuşacakların uzun sürecektir mi karıcığım? Uykusuzluktan bayılıyorum!

— Kapiyı şaşırdın karıcığım, biz karşıki apartmanda oturuyoruz!

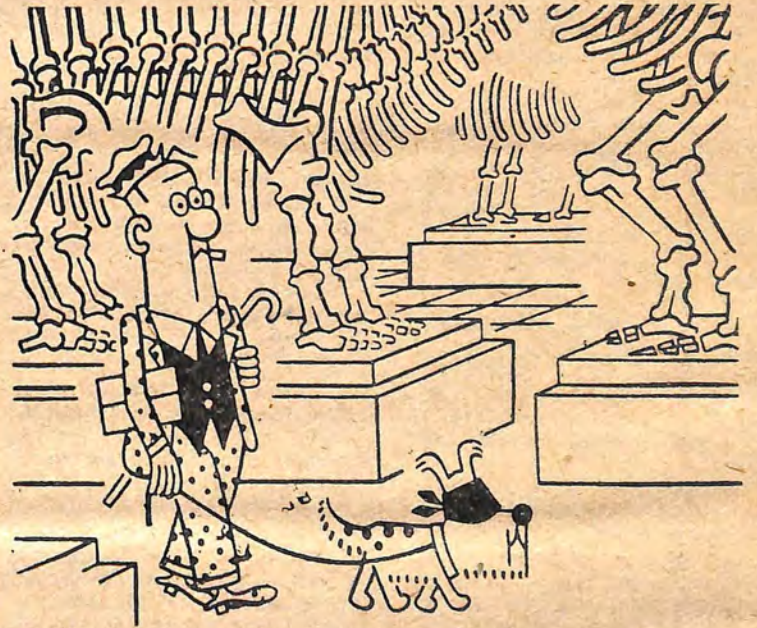
Dünya Karikatürleri

- BURAYA 'LK AYAK BASAN BİZ DEĞİ-
LİZ ... BAKSANA, MEDENİYET İZLE-
Rİ VAR !..

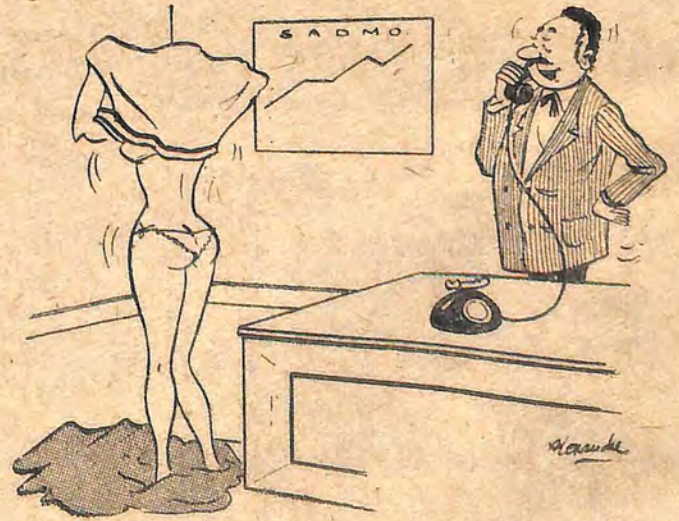
- KIPİRDAMAYIN SUÇÜSTÜ İÇİN KROKİ-
NİZİ ÇİZİYORUM !..

YAZISIZ

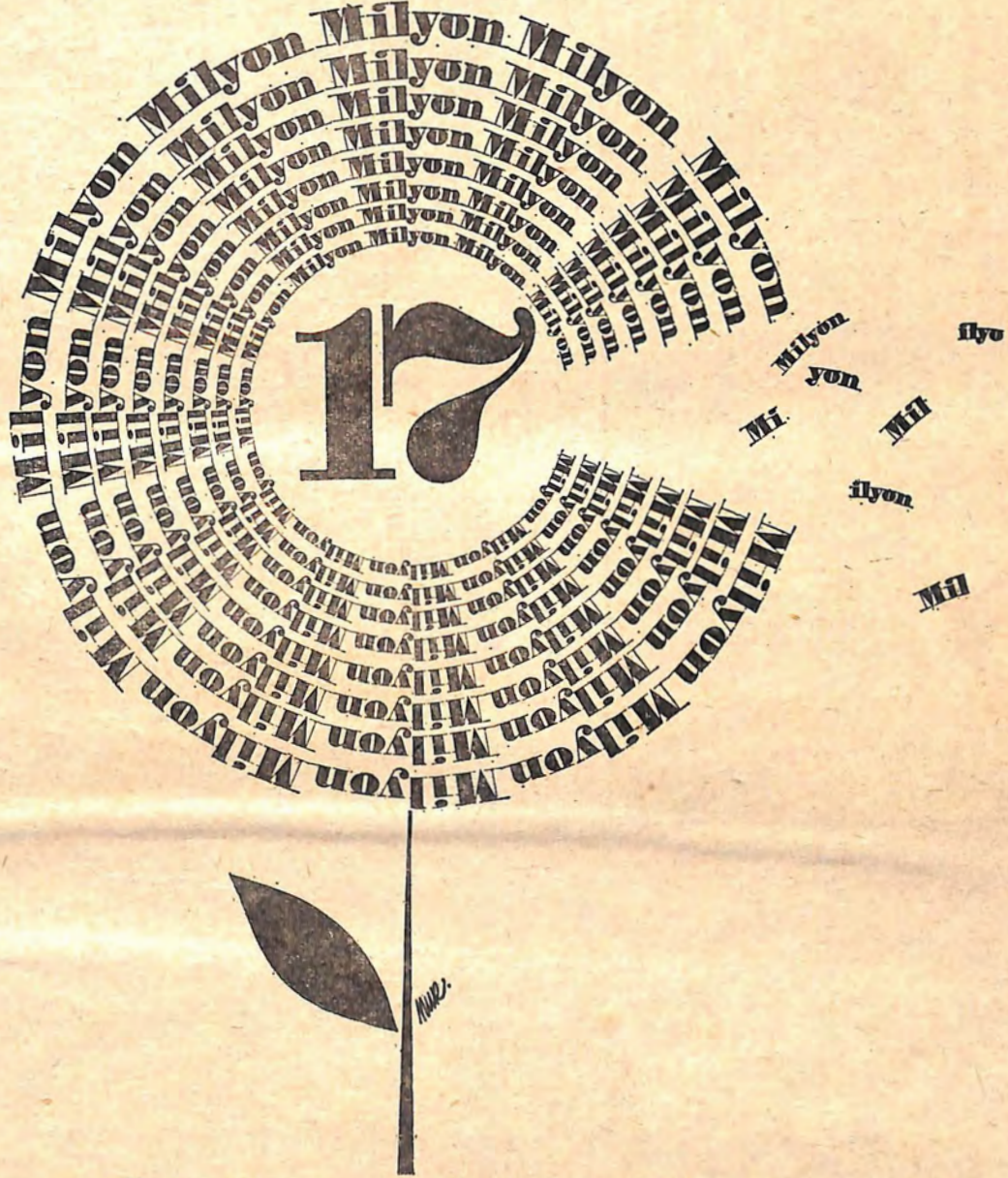

- NE YİYORSUNUZ, NE İÇİYORSUNUZ ...
SİZE NE İKRAM EDECEĞİMİ ŞAŞIRDIM !..

- GÖNDERDİĞİNİZ SEKRETER GELDİ...
ŞİMDİ İMTİHAN EDECEĞİM !..

1968 YILINDA

MİLYONLARDAN BİR DEMET

T.C. ZİRAAT BANKASI

(Basın : 10113 — 119)

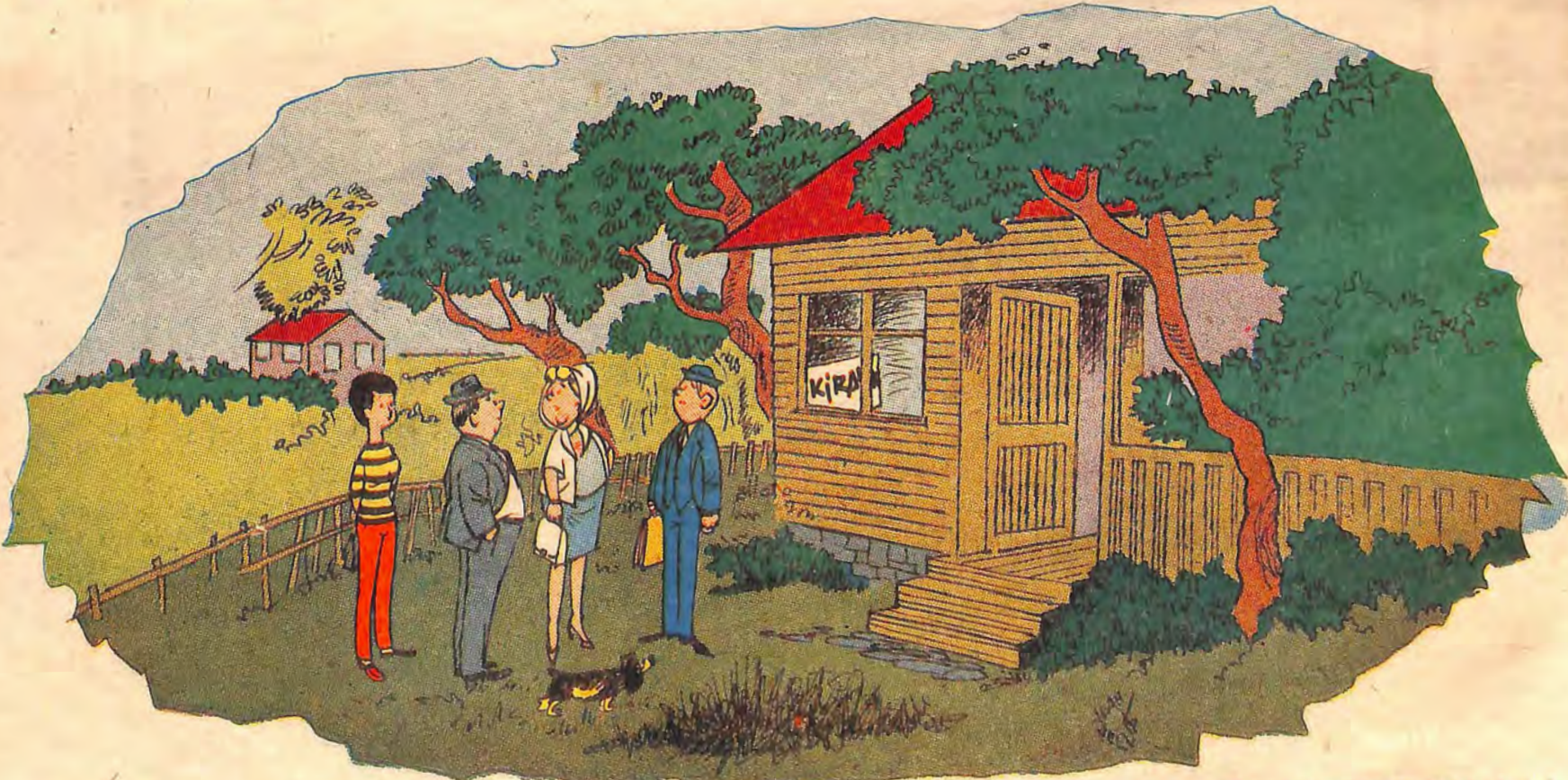
Aklhalık

= BAK SENİ NE KADAR DÜŞÜNÜYORUM...
BU ELBİSEMİ BİR ÇİLE YÜNDEN ÇIKARDIM !..

VAZİSİZ

= NESİ PAHALI AYOL ?.. ŞEHİRDE BİR YIL İÇİN ÖDEDİĞİMİZ KİRANIN DÖRT MİSLİNDEN DAHA AZ !..